

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 250

De duivelsvinger

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE DUIVELSVINGER.

HOOFDSTUK I.

De moordanslag.

Het was een sombere avond in het laatst van den winter. Nu en dan hadden de Londenaren reeds genoten van een paar schoone dagen, maar daarop had de wintervorst zijn regeering weder aanvaard, met koude, gure dagen, stormen, sneeuw en regen.

Uit den loodgrijsen hemel daalde onophoudelijk een fijne regen.

Nu en dan daalde een dikke mist over de stad neer, zoo plotseling, dat het was alsof een reuzenhand plotseling een geweldige deken over de geheele wereldstad uitbreidde.

Hier en daar had deze nevel een zonderlinge bruine kleur.

Dat was het gevolg van de roet die bijna dag en nacht onophoudelijk door opsteeg uit de duizenden schoorsteenen van de fabrieken van Londen en haar voorsteden.

Omstreeks negen uur in den avond was deze sombere mist voor goed blijven hangen.

Een groot gedeelte van de reusachtige stad was thans in nevelen gehuld.

En nog altijd viel de regen froosteloos neder.

De straten waren op dit uur verlaten, behalve in het centrum van de stad, waar zich de cafés en de caféchantants bevinden.

Maar ook daar was het duidelijk merkbaar, dat het weder zijn invloed liet gelden.

De zware omnibussen reden slechts langzaam en

Raffles No. 250

met de grootste voorzichtigheid, want juist hier was de nevel het dichtst.

De meeste voorbijgangers waren op weg naar hun woning, en haastten zich weg te komen uit dezen mist, die hen als een lijkwade omgaf.

Juist toen de klok van het Parlementsgebouw zijn negen zware slagen had laten hooren, traden vier mannen, allen tot aan de ooren in hun opgeslagen kragen gedoken, en met den slappen hoed ver over de oogen getrokken, uit een klein wijnhuis op den hoek van de Vine Street en de York Road, op den linkeroever van de Theems gelegen.

Zij richtten hunne schreden naar de Westminster Bridge.

Allen hadden hun handen in de zakken.

Zij spraken niet, maar bleven dicht bij elkander, daar zij anders moesten vreezen, elkaar spoedig uit het oog te verliezen.

Voor zij de brug zouden betreden, hielden zij een oogenblik stil.

— Die verdoemde mist zal ons plan nog in duigen doen vallen, bromde een der mannen, ik kan geen hand voor oogen zien.

— Het is waar, dat wij weinig kunnen zien, antwoordde een der anderen, maar wij hebben nu ook het voordeel dat wij den slag kunnen slaan zonder te worden ongemerkt.

— Je hebt goed praten, Bill. Als wij ons vergissen

en den verkeerden man uit den weg helpen, dan zou ik wel eens willen zien, wie moedig genoeg zou zijn om — — je weet wel wien onder het oog te komen.

Hij haalde zijn horloge uit zijn zak en moest het vlak voor zijn gelaat brengen om de wijzers te kunnen onderscheiden.

Toen hernam hij:

— Je bent toch zeker van je zaak, Bill?

— Wat vraag je toch! riep de man ongeduldig uit. Dacht je soms dat ik zulk een zaak op touw zou zetten zonder goed op de hoogte te zijn van alle bijzonderheden?

— Onze man moet hier dus voorbijkomen?

— Ja, zeg ik je.

Hij is dan op weg van de Bank naar zijn huis, waar hij het geld altijd bewaart tot hij het den volgenden dag afdraagt. Soms moet hij tot acht uur in den avond rondloopen voor alles binnen is.

— En wat zijn je orders eigenlijk?

— Die gaan je niet aan, antwoordde Bill kortaf. Ik heb mijn instructies, laat je dat voldoende zijn. Jullie hebben niets anders te doen dan wat je bevolen is, en voor de rest heb je te gehoorzamen.

De drie mannen bromden wat in zich zelf en één hunner merkte op:

— Men mag toch wel een aanmerking maken, niet waar?

— Neen, dat mag men niet. Wij hebben eenvoudig de bevelen ten uitvoer te brengen die men ons gegeven heeft en daarmee is alles uit.

Een oogenblik zwegen de mannen.

Toen hernam de eerste spreker:

— De mist trekt een weinig op. Laten wij maar vast naar de plek gaan, want onze man zal wel aanstonds verschijnen.

De vier mannen deden nog eenige stappen en hielden toen stil bij een der zware pilaren waarop de bovenbouw van de brug hing.

De reusachtige brug was bijna geheel verlaten.

Het weder hield de meeste menschen binnenshuis.

Slechts nu en dan betrad iemand de brug.

Dan bogen de vier mannen het bovenlijf als wilde beesten die op een prooi loeren.

— Ik hoop toch, dat Tom met zijn auto bij de hand is, vroeg een der mannen, terwijl hij trachtte den nevel met zijn blik te doorboren.

— Maak je maar niet ongerust, antwoordde Bill spottend, ik verzeker je, dat Tom op zijn post is. Ik geloof dat ik de lantaarns wel kan zien!

Inderdaad, niet ver van de brug, aan de zijde waar de vier mannen stonden, waren op de Theemskade de lantaarns van een auto zichtbaar, die door den mist glommen als de vurige oogen van een reusachtig monster.

Langzaam schenen deze oogen naderbij te komen.

De chauffeur vreesde blijkbaar, dat hij de anderen niet tijdig genoeg zou kunnen zien.

De mist trok nog een weinig op en men kon nu vrij duidelijk het andere einde van de brug onderscheiden.

Plotseling zeide Bill op heeschen toon:

— Opgelet, daar komt onze man aan!

De vier mannen trokken zich nog verder in de schaduw van de machtige steenen pilaar terug.

Zij waren nu onzichtbaar voor dengenen die van de andere zijde naderde.

Er bevond zich op dat oogenblik slechts een enkel persoon op de brug.

Hij naderde met vlugge schreden en hield het hoofd gebogen teneinde zoooveel mogelijk de regenvlagen te ontwijken die hem in het gelaat woelen.

Zoo naderde hij, haastig loopend, om zoo spoedig mogelijk van de warmte van den huiselijken haard te genieten, het uiteinde van de brug.

Maar nauwelijks was hij ter hoogte van de pilaar, of de vier mannen sprongen te voorschijn.

Verrast hield de naderende zijn schreden in.

Met een sprong was Bill bij hem.

Er flikkerde iets in het licht van een lantaarn..... en daarop stortte de ongelukkige door een dolkstoot in de borst gewond, met een doffen kreet ter aarde.

Maar hij scheen er niet de man naar te zijn om het geld dat hem was toevertrouwd zonder strijd af te staan.

Hij klemde de tasch die hij onder den arm had gedragen wanhopig tegen zich aan en verweerde zich met de rechterhand, terwijl het bloed hem reeds uit de borst stroomde en hij vruchteloos om hulp trachtte te schreeuwen.

Hij was een sterk man en trachtte weer op de been te komen, ofschoon een der mannen hem zijn arm om den hals had gemeld en hem tegelijkertijd de hand op den mond drukte.

Er ontstond een korte worsteling, die echter niet lang kon duren.

— Maar er een eind aan, Sturdy, siste Bill!

Een der bandieten trok een dolkmes en plonste het in de borst van den ongelukkige.

Met een reutelende zucht zonk hij neer op het mod-

derige asphalt, maar zelfs in zijn doodstrijd scheen hij het geld, dat niet het zijne was, niet te willen prijsgeven.

Bill had de tasch gegrepen en rukte er woedend aan.

Maar pas nadat hij de riemen had doorgesneden, waarmede de tasch om de schouders van den banklooper gehangen had, kon hij er zich van meester maken.

De banklooper lag nu onbeweeglijk met het gelaat naar het asphalt gekeerd en met uitgespreide armen.

Het geheele voorval had nauwelijks eenige seconden geduurd.

Maar aan het andere einde van de brug naderden voetgangers.

— Vooruit, mannen! Laten wij maken dat wij weg komen, riep Sturdy op schorren toon.

De moordenaars namen de vlucht.

De auto was nog meer genaderd en stond nu vlak bij de brug.

De mannen rukten het portier open en sprongen in den wagen, die in snelle vaart wegreed.

Intusschen waren eenige voetgangers komen toesnelen, die in de verte het laatste tafereel van het drama hadden bijgewoond.

Maar toen zij het beweginglooze lichaam naderden, was er van de roovers niets meer te zien.

Iemand uit het publiek knielde naast den doode of gewonde neder en draaide hem voorzichtig om.

Het bloed stroomde uit twee diepe wonden.

De knielende schudde het hoofd en zeide meewarig:

— Ik vrees dat er niets meer aan te doen is! Maar wij moeten toch het uiterste beproeven. Weet hier iemand een apotheek dicht in de buurt?

— Er is er een op vijftig pas afstand, mijnheer, antwoordde een werkman, die zich over den zwaargewonde had heen gebogen.

— Wees zoo goed mij dan te helpen en hem daar heen te dragen, zeide de ander, ik ben geneesheer!

— Ik ben tot uw dienst, dokter!

De twee mannen namen het lichaam op en droegen het zoo behoedzaam mogelijk naar een apotheek op de Theemskade.

Een groot aantal nieuwsgierigen was nu komen toelopen, die door een politieagent met moeite op een afstand werd gehouden.

Woedende kreten en bedreigingen tegen de laffe moordenaars stegen uit de menigte op.

De geneesheer ontkleedde den doodelijk gewonden kaslooper en onderzocht de wonden.

Toen schudde hij droevig het hoofd.

— Hier is geen redding meer mogelijk, zeide hij. De arme man heeft nog slechts tien minuten te leven. Als iemand een geestelijke in de buurt weet te wonen, laat hij hem dan spoedig halen.

HOOFDSTUK II.

De politie onderzoekt het geval.

Den volgenden morgen stonden de ochtendbladen vol met min of meer natuurgetrouwe verhalen over den afschuwelijken moord op den kaslooper Dixon gepleegd terwijl hij van de bank der heeren Sutton and Rotherby, waar hij het laatst geweest was, op weg was naar zijn woning.

De volksbladen gaven ellenlange beschrijvingen, waarin de geheele levensloop van den vijftigjarigen kaslooper vermeld stond, zijn gelukkig huwelijksleven, zijn voornemens om over korten tijd rustig te gaan leven van zijn overgespaarde geld, zijn trouwe plichtsvulling en veel andere bijzonderheden.

Ook gaven zij een uitvoerig relaas van den overval, waarbij de schrijvers daarvan in hoofdzaak op hun

fantasie waren aangewezen, daar niemand het voorval van nabij had kunnen gadeslaan.

Wel hadden eenige personen gemeend vier mannen te zien weggijlen en kort daarop het geluid van een wegrijdende auto te hebben gehoord, maar dat was dan ook alles!

Bijna alle bladen zonder uitzondering maakten een vergelijking tusschen deze ongehoorde misdaad en de schanddaden van de beruchte bende van Bonnot te Parijs.

Iets dergelijks was nog niet te Londen voorgekomen en de bladen deden een dringend beroep op de politie der hoofdstad om met alle middelen er tegen te wa-

ken, dat zich zulke vreeselijke misdaden zouden herhalen!

Van de moordenaars was volstrekt geen spoor gevonden.

Ja toch — een patrouilleerende agent had eenige oogenblikken nadat de rampzalige kaslooper was weggedragen een klein stukje papier, half met modder bedekt gevonden, dat eenige zinnen scheen te bevatten, waaruit echter niemand wijs had kunnen worden.

Het was blijkbaar geheim schrift, en door een der moordenaars verloren.

Dat was echter alles!

Onmiddellijk was heel Scotland Yard in rep en roer gekomen.

De beste detectives en rechercheurs werden aan het werk gesteld.

Allereerst trachtte men te ontdekken hoe de moordenaars op de hoogte hadden kunnen zijn van het feit, dat Dixon zich juist op dat tijdstip op de brug zou bevinden.

Die ontdekking werd zeer spoedig gedaan, maar bracht de politie niet veel verder.

Het was namelijk een feit, dat iedereen die maar wilde en een mond had om te vragen, van deze omstandigheid op de hoogte kon zijn!

Dixon woonde op den linkeroever van de Theems, en daar verweg de meeste banken zich op den rechteroever, ter hoogte van de Parlementsgebouwen bevonden, was het vrij natuurlijk, dat de kaslooper iederen avond de Westminster Bridge moest passeren.

Toen het onderzoek in deze richting dood liep, werden er detectives naar alle autoverhuurders verzonden, maar ook dit leverde volstrekt geen resultaat op.

Er waren op dien avond 400 auto's verhuurd.

In de duisternis had men ook niet kunnen zien of de wagen een gewone huurauto was, dan wel een particuliere automobiel.

Er bestond dus alle vrees, dat deze afschuwelijke misdaad, ongehoord in de annalen van de Londensche rechtspleging, ongewroken zou moeten blijven!

De bladen lieten dan ook een zeer pessimistischen toon hooren en sommigen drongen aan op verscherpt politie-toezicht, — men moest desnoods het aantal politieagenten verdubbelen, want het kon niet geduld worden, dat in de hoofdstad van het Vereenigd Koninkrijk misdaden als deze gepleegd konden worden.

Onder degenen die al deze mededeelingen met groo-

te aandacht lazen waren Lord William Aberdeen en de secretaris, Charly Brand.

Zij namen van al deze bijzonderheden kennis, zezen in de bibliotheek van een prachtige villa aan de Regentstreet gelegen.

Iedere Londenaar die dit schoone gebouw passeerde wierp onwillekeurig een blik naar de groote ramen, misschien in de verwachting, dat hij den bekenden philanthroop met zijn zonderlinge gewoonten te zien zou krijgen, en hij zou waarschijnlijk als van den donder getroffen staan, als men hem had kunnen mededeelen dat de man die daar woonde, de man die jaarlijks duizenden ponden sterling uitgaf voor liefdadige doeleinden, en die in stilte nog veel grootere bedragen wegschonk. De man die een groot gedeelte van het jaar op reis was — kortom, dat Lord William Aberdeen niemand anders was dan John Raffles, de Gentleman-inbreker, de persoonlijke vijand van den detective James Sullivan en de schrik van alle Engelsche politiebeambten, van hoog tot laag!

En toch was dit inderdaad het geval.

Deze beide mannen waren één, al zou de hoofdinspecteur van Scotland Yard Philius Baxter dit waarschijnlijk niet geloofd hebben, al had zijne Lordschap het hem zelf verteld.

Raffles zat dus in zijn bibliotheek en las de bladen.

Toen hij gereed was sloot hij de oogen, en liet zich achterover in zijn gemakkelijken stoel vallen.

Het blad gleed uit zijn handen.

Toen zeide hij zachtjes voor zich heen:

— Het is alles de schuld van het vervloekte geld. Als dat er niet was, dan zouden zulke afschuwelijke misdaden niet gepleegd kunnen worden. Het geld maakt ons tot minder dan dieren.

— Wat denk je voor het overige van deze zaak, Edward? vroeg Charly.

— Wat ik er van denk? Wel, ik denk dat de moordenaars op vrije voeten blijven.

— Maar zou dat briefje geen aanwijzing kunnen zijn, dat op de plaats van de misdaad is gevonden?

Raffles haalde de schouders op.

— Misschien wel, als het zich in de handen bevond van ieder ander dan van die heeren van Scotland Yard. Ik geloof echter dat zij niet zeer sterk zijn in het ontcijferen van geheimschriften. Als wij daarop zouden moeten wachten om de ellendige moordenaars in handen te krijgen, dan loopen zij bij leven en welzijn over tien jaren nog vrij rond.

— Je denkt dus, dat de politie hier machteloos staat?

— Dat vrees ik ten minste.

— En bevredigt dat je rechtsgevoel?

— Wat een vraag, Charly! Natuurlijk niet. Ik behoor niet tot de slappe sentimentalist, die de misdadigers als zieke schoothondjes willen behandelen en ik vind, dat de rotte plekken in de maatschappij er met vaste hand uitgesneden moeten worden. De galg voor zulke sluipmoordenaars.

De wangen van den Grooten Onbekende hadden zich onder het uiten van deze woorden roodgemaakt.

Zijn grijze oogen fonkelden.

Hij stond op en begon de kamer met groote stappen op en neer te loopen.

Toen stond hij plotseling voor Charly stil en zeide op gedempten toon:

— Wil ik je eens wat zeggen? Ik ruik Nicholson. Dat is het werk van den meester. Zoiets is hier nog nooit voorgekomen en ik vermoed dat hij zich een waardig leerling van den Koning der Misdadigers, professor Shydrift zaliger heeft willen betoonen en dezen schurk nog heeft willen overtreffen.

— Kun je bewijzen aanvoeren?

— Geen andere dan mijn gevoel.

— Geloof jij dat Nicholson daartoe in staat is?

— Zonder den minsten twijfel. De kerel is van een verijnde wreedheid en deinst voor geen enkele misdaad terug. Ik ken hem nu slechts kort maar dat meen ik wel zeker te weten. Ben je soms reeds vergeten, dat hij ons eenige weken geleden, toen wij voor het eerst in zijn huis waren binnengedrongen, den dood heeft willen doen vinden door ons op te sluiten in een kamer waarvan de vloer ons onder de voeten wegschoof, zoodat wij ons zelve gespietst zouden hebben op de talloze lanspunten die recht overeind in den bodem van den kelder waren bevestigd?

Charly kon een huivering niet onderdrukken.

— Neen, dat zal ik zoo spoedig niet vergeten, ik geloof het ook, dat die man een ware duivel is.

Er heerschte een oogenblik stilte in het groote vertrek.

Niets werd gehoord dan het tikken van de prachtige Sévrespendule die op den marmeren schoorsteenmantel stond.

Toen begon Raffles weder half in gedachten verzonken.

— Ik gaf er heel wat voor, als ik dat papiertje met het geheimschrift eens in handen kon houden.

— Wel, vraag het aan Baxter ter inzage.

— Als Lord William Aberdeen?

— Wel zeker, waarom niet? Dat heb je toch wel eens meer gedaan?

— Toegegeven. En ik heb ook zelfs wel eens zulk een geheimschrift voor hem opgelost, zooals in het geval van den Duitschen spion. Maar dit is een ander geval.

— In welk opzicht?

— Wel, veronderstel eens, dat ik den inhoud ontwaarsel. Dan zou ik wel eens lust kunnen voelen om de zaak verder te onderzoeken, en daar ik dat moeilijk als Lord Aberdeen kan doen, daar Nicholson anders mijn geheim zou ontdekken, moet ik er wel van afzien in die kwaliteit het briefje ter inzage te vragen.

— Maar dan zou ik een goede oplossing weten.

— Laat eens hooren.

— Je gaat naar Baxter toe, je vraagt het briefje te zien, je neemt er een afschrift van, je tracht het op te lossen en als het je gelukt...

— Welnu?

— Dan verzwijg je dat en zegt dat je hersens ditmaal te kort zijn geschoten.

Raffles trok een bedenkelijk gezicht.

— Op die wijze zou ik mijn gevoel van eigenwaarde wel wat te kort doen, mijn jongen, maar voor het overige is je plan uitstekend en ik geloof dat ik het zal opvolgen.

— En als uit het briefje mocht blijken dat professor Nicholson, de nieuwe chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, bij de zaak betrokken is?

— Wel, dan kun je er van verzekerd zijn dat ik er mij met hart en ziel op zal toeleggen den schobbejak in handen te krijgen en onschadelijk te maken. Als hij hier werkelijk achter zit en ik kan daar bewijzen voor bij brengen, dan kijkt onze man binnen een maand door het hennepvenster. Onze wet is gelukkig zeer streng voor degenen die tot misdaad aanzetten.

— Wij hebben trouwens nog een zware rekening met dien man te vereffenen, Edward. Mijn arm is nog altijd een weinig stijf wegens de wonde die één zijner bendgenooten mij heeft toegebracht bij den strijd in de kamer waar de schurken Evelyn Russell gevangen hadden gehouden.

— Je zoudt je dus willen wreken?

— Dat behoef je niet te vragen.

— Ik kan dus op je hulp rekenen?

— Maar Edward, hoe heb ik het nu. Dat spreekt toch immers van zelf. Dacht je werkelijk dat ik zou

toelaten dat je zulk een onderneming alleen op touw zou zetten?

— Dat wist ik ook wel, hernam Raffles glimlachend. Welnu, wie weet hoe spoedig wij misschien weder aan

het werk zullen gaan. Er is iets in mij, dat mij zegt dat wij spoedig weder tegenover professor Nicholson zullen staan.

HOOFDSTUK III.

Het raadselschrift.

Raffles was niet gewoon gras over zijn voornemens te laten groeien.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen sedert dit gesprek, of hij had zich door Gaston, den ouden kamerbediende, overjas, hoed en stok laten brengen.

Henderson, de chauffeur, was reeds door de huistelefoon gewaarschuwd en de fraaie, in geheel Londen bekende blauwgelakte automobiel, stond reeds voor het vergulde hek van de villa te wachten.

Raffles nam afscheid van Charly en beloofde hem zoo spoedig mogelijk terug te zullen keeren.

Hij verliet de villa en zeide tot zijn reusachtigen chauffeur, die achter het stuurwiel van de auto zat:

— Breng mij eens spoedig naar Scotland Yard, Henderson.

Misschien was Henderson eenigszins verbaasd over dezen last, maar in ieder geval liet hij er niets van blijken.

Hij had zijn meester boven alles lief, en hij dacht er niet aan, hem iets te vragen — — Wat Lord Aberdeen beval, dat was goed, en daarop was geen aanmerking mogelijk.

Binnen een kwartier had de auto den afstand tusschen de villa en het beroemde hoofdkwartier van de Londensche politie afgelegd, en eens te meer had Raffles de bekwaamheid en de stoutmoedigheid kunnen bewonderen, waarmede Henderson de groote auto door de drukste verkeerswegen van Londen heenstuurde.

Zoodra de blauwe auto voor het groote hek stilstand, kwam een agent toelopen, die den wagen aanstands herkend had.

Hij tikte beleefd aan zijn helm en vroeg, terwijl hij het portier opende:

— Kan ik u van dienst zijn, Mylord?

— Ja, goede vriend. Ik zou wenschen dat je voor mij belet ging vragen bij mijnheer Baxter.

— De chef is zoo juist gekomen, Mylord. Als gij

zoo goed wilt zijn mij te volgen, dan zal ik u aandienen.

— Maar heeft mijnheer Baxter het dan niet zeer druk? vroeg Raffles. Die vreeselijke zaak van de Westminster Bridge zal toch wel al zijn tijd en aandacht in beslag nemen?

Meesmuilend antwoordde de agent:

— Dat doet zij misschien wel, Mylord — men merkt er alleen maar niet veel van.

Onder het spreken waren de twee mannen het reusachtige gebouw binnengegaan.

— Als gij hier een oogenblik wilt wachten, mylord, dan zal ik uw bezoek aankondigen!

Raffles nam plaats op een der zware eikenhouten banken, die langs den gewitten muur stonden en keek om zich heen.

Glimlachend herinnerde hij zich de keeren, dat hij hier reeds onder geheel andere omstandigheden en als een geheel ander persoon was gekomen; zelfs reeds eenmaal als gevangene.

Maar wie zou dat hier in dat geval durven vermoeden?

Geen sterveling zeker — zelfs niet de sluwe James Sullivan, de beste detective van het geheele korps misschien!

Eenige minuten later keerde de agent weder terug, met het verzoek hem te willen volgen.

— Mijnheer Baxter kan mij dus ontvangen? vroeg Raffles.

— Hij verlangt niets liever, mylord! antwoordde de agent. Hij zegt dat hij blij is „voor eenige oogenblikken den zwaren last van het onderzoek van zich te kunnen afwerpen”.

— Dat is prachtig uitgedrukt, agent! zeide Raffles glimlachend.

Zij gingen een aantal gangen door, waar tal van agenten bedrijvig heen en weer liepen, stegen een trap op, en hielden ten slotte stil voor een groote deur,

waarop met koperen letters de naam van den hoofdinspecteur te lezen stond.

De agent klopte aan en liet Raffles binnegaan.

Hij bevond zich nu in het particulier werkvertrek van Philius Baxter.

Deze zat voor zijn schrijftafel, een zeer groot meubel, dat overdekt was met papieren.

Aan zijn rechterhand zat een griffier voor een schrijfmachine; in een hoek van het vertrek zat de secretaris Marholm, een oud man met een slim vossen-gezicht, druk te schrijven.

Het was duidelijk te zien, dat Baxter zich met een groote zaak bezig hield.

Zijn dik gelaat vertoond een tint als van roode baksteen, en zijn aschbakje bewees, dat hij reeds ettelijke sigaretten had opgerookt, een bewijs dat zijn hersens onder verhoogden druk werkten.

Hij was opgestaan om den bezoeker tegemoet te treden en wees hem nu een stoel, terwijl hij zenuwachtig aan zijn vollen blonden baard trok.

— Het verheugt mij zeer u te zien, mylord, zeide hij. Ik hoop dat ik u met het een of ander van dienst kan zijn?

— Dat kunt gij inderdaad, mijnheer Baxter, antwoordde Raffles.

— Dat doet mij genoegen!

— Gij moet weten dat ik kom in de zaak van de Westminster Bridge.

Het gelaat van Baxter betrok en hij trommelde zenuwachtig met een groot, blauw potlood op zijn vloei-legger.

— Een zeer onaangename zaak, mylord, bromde hij, een zeer netelige zaak! Ik heb werkelijk nog nooit zulk een lastige zaak in behandeling gehad! Ik wil u wel zeggen, dat er van de daders nog geen spoor gevonden is! Zoudt gij mij soms uw gewaardeerde diensten komen aanbieden?

— Slechts in zekeren zin, mijnheer Baxter!

— Laat het mij dan spoedig hooren!

— Welnu dan, mijnheer Baxter, in de dagbladen is sprake van een stukje papier, dat blijkbaar een mededeeling in geheim schrift bevat! Zoudt gij mij dat eens willen laten zien?

Baxter beet met een nijldigen ruk de punt van zijn sigaar en spoog die naast zich neder op het vloer-kleed.

— Dat ellendige ding heeft ons reeds heel wat hoofdbrekens gekost, mylord, riep hij uit! Niemand kan er uit wijs worden! Wij allen hebben er op gestu-

deerd van het oogenblik af, dat wij het in handen kregen!

Hij wendde zich tot Marholm, den secretaris, en vroeg:

— Waar is dat ding op het oogenblik, Marholm?

— De tweede inspecteur heeft het, mijnheer Baxter!

— Stuur er dan iemand heen en laat het halen!

De oude man stond op en slofte het vertrek uit.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, gedurende welken tijd Baxter zijn gast onderhield met mededeelingen omtrent de onaangenaamheden en den last die er verbonden waren aan de betrekking van hoofdinspecteur van Scotland Yard! De diefstallen en inbraken namen toe, en nu was het zelfs al zoo ver gekomen, dat men in het begin van den avond een aanslag pleegde op een kaslooper, en den man beroofde van een bedrag van meer dan twaalfhonderd pond sterling.

Juist toen Baxter deze jeremiade beëindigd had, trad een agent binnen die een klein papiertje voor hem op de tafel nederlegde.

Baxter wierp er even een blik op en reikte het Raffles over de schrijftafel heen toe.

Deze beschouwde het morsige papiertje even, en zag aanstonds dat hij hier te doen had met een lastig te ontraadselen geheimschrift, waarvan het geen wonder was dat de politiebeambten er tevergeefs hun hersens op hadden vermoeid.

— Staat gij toe, dat ik een afschrift maak van dit briefje, mijnheer Baxter? vroeg hij.

— Als ik u daarmee een genoegen kan doen — welzeker, Mylord! Zoudt gij misschien waarlijk kans zien, dit vod te ontraadselen?

— Ik betwijfel het sterk, dat moet ik u eerlijk bekennen, maar toch wil ik een poging in het werk stellen. Dergelijke geheimschriften hebben mij steeds het grootste belang ingeboezemd:

— Schrijf het dan gerust over, Mylord!

Raffles had onder het spreken zijn portefeuille te voorschijn gehaald, en schreef nu met groote zorgvuldigheid den onleesbaren zin, waarin verscheidene cijfers voorkwamen, in zijn notitieboekje op.

Daarop reikte hij het papiertje weder aan den hoofdinspecteur van politie toe en stond op:

— Ik bedank u ten eerste voor uw vriendelijkheid, mijnheer Baxter en ik geef u de verzekering dat gij te zijner tijd steeds een beroep op mijn hulpvaardigheid kunt doen — als het in mijn macht staat, haar aan het werk te zetten.

— Het verheugt mij, dat ik u dezen kleinen dienst heb kunnen bewijzen, Mylord! hernam Baxter.

Raffles nam afscheid, na te hebben beloofd dat hij aanstonds bericht zou zenden als hij er onverhoopt in mocht slagen, het geheimschrift te ontraadselen, en stapte weder in de wachtende auto, na Henderson te hebben bevolen, hem zoo spoedig mogelijk weder naar de villa terug te brengen.

Hij liet zich in de kussens vallen en haalde zijn opschriftboekje te voorschijn.

Geruimen tijd, beschouwde hij zwijgend het geheimschrift.

Toen bromde hij voor zich heen:

— Er staan maar enkele cijfers in, en vlak naast elkaar — misschien vormen zij een datum! Tusschen de letters is nergens een gaping, en dat maakt er de oplossing zeker niet gemakkelijker op — ik merk echter, dat de g herhaalde malen, ja opvallend dikwijls voorkomt in deze paar regels en daar in normale omstandigheden de g juist een betrèkkelijk weinig gebruikte letter is, kunnen wij het er alvast voor houden, dat die g staat in de plaats van een veel vaker gebruikte letter — de a, de e, de i of zelfs de o. De vraag is nu maar, welke rangschikking gekozen is, en of die regelmatig is, dan wel verspringt volgens een vooraf bepaalde methode, zoodat b.v. in het eerste woord de g in de plaats van een a, maar in het tweede voor een e komt! Nu, wij zullen het aanstonds op ons gemak bestudeeren!

Raffles stak het boekje weder weg, en verzonk in diep gepeins, waaruit hij pas ontwaakte toen de auto weder voor het hek van de villa stilstond.

Charly wachtte hem reeds in de bibliotheekzaal, de geliefkoosde verblijfplaats van de beide vrienden, wanneer zij een taak te verrichten hadden als die, welke hun thans wachtte.

De jonge man sprong op uit den stoel bij den haard, waarin hij had zitten lezen, en vroeg nieuwsgierig:

— Heeft hij je het briefje gegeven?

— Hij heeft mij er een afschrift van laten nemen, en dat is even goed!

— Je hebt dus het origineel zelf in handen gehad?

— Ja!

— En heb je de hand soms herkend?

— Neen, alle letters waren als drukletters geschreven, met rechte lijnen! Maar de onderteekening was — een figuurtje in den vorm van een sleutel!

— Dan zou dus inderdaad Nicholson de man zijn,

die dezen afzichtelijken roofmoord op touw heeft gezet?

— Hij of een zijner meest vertrouwde adjudanten! En nu zullen wij eens zien, Charly, wat wij van dit geheimschrift kunnen maken! Het is thans elf uur — misschien kunnen wij voor de lunch al heel wat ontdekt hebben! Begin maar eens met ons aantekenboek te voorschijn te halen, waarin wij een twintigtal systemen van raadselschriften met de oplossing er bij hebben verzameld!

— Aanstonds!

De jonge man liep naar de groote boekenkast, die duizenden deelen bevatte, en opende een kleine, goed verborgen, geheime lade, waaruit hij een in grijs leder gebonden boekje nam, dat hij voor Raffles op de zware, ronde tafel nederlegde.

Daarop nam hij naast hem plaats, en de bestudeering van het geheimschrift nam een aanvang.

Het bleek al aanstonds, dat geen der twintig stelsels, in het boek neergeschreven, op dit schrift toepasselijk was.

— Wij zullen dus genoodzaakt zijn, een geheel nieuw uitgangspunt te kiezen, Charly! merkte Raffles op. De heeren schijnen heel wat slimmer en ook bekwaamer te zijn dan wij wel vermoeden!

— Dat schijnt zoo!

Opnieuw zetten de twee mannen zich aan het werk.

Zij beproefden alle mogelijke combinaties, maar het was reeds half twee geworden, en nog waren zij geen haarbreed gevorderd!

Toch dachten zij er geen oogenblik aan, hun pogingen op te geven, en dadelijk nadat zij in de kleine eetzaal tamelijk zwijgend de lunch gebruikt hadden, daar ieder hunner nog steeds uit het hoofd allerhande samenstellingen beproefde, begaven zij zich weder naar de bibliotheek, en bogen zich opnieuw over het geheimzinnige papiertje, dat hen met zijn onbegrijpelijke letterreeks scheen te tarten.

Het was bijna half zes, toen Charly plotseling uitriep:

— Ik geloof dat ik iets zie — de letters moeten niet achter elkaar gelezen worden, maar eerst de eerste, de derde, de vijfde tot aan het slot, en vervolgens de tweede, de vierde enzovoort!

Met een kleur van opwinding schreef hij haastig de letters in de opgesomde volgorde op, en paste er toen opnieuw den sleutel op toe, dien hij reeds een uur geleden meende gevonden te hebben.

Hij slaakte een kreet van vreugde en zegepraal!

Langzaam verscheen er een leesbare zin op het papier!

Raffles volgde den groeienden zin met gespannen aandacht.

Toen Charly het potlood neerwierp, zich achterover in zijn stoel liet vallen en met een zucht zijn voorhoofd afwischte, nam Raffles het papiertje op en las half-luid: „Op 20 Februari bijeenkomst der chefs in den Duivelsvinger. Breng al het geld en het andere mede.”

Raffles klopte Charly op den schouder.

Zijn oogen schitterden.

— Dat heb je kranig gedaan, mijn jongen! zeide hij met oprechte bewondering.

— Kom, kom! Ik heb er immers bijna een geheelen dag aan gewerkt!

— Maar dat is zeer kort, beste Charly! riep Raffles uit. Weet je wel, dat er geheimschriften in de archieven van Scotland Yard worden bewaard, waaraan tien of meer van de bekwaamste mannen op dat gebied bijna drie maanden hebben gezwoegd, voor zij de oplossing hadden kunnen vinden! Ik bewonder je oprecht, en bijna zou ik lust hebben, aanstonds naar Baxter te loopen en je lof te steken, — als ik geen andere plannen had!

— Ik dank je voor je lof, Edward! zeide Charly, die een kleur had gekregen van vreugde over de afspraak van zijn vriend, maar ik wil je wel bekennen, dat ik niet inzie, in hoeverre de ontraadseling van dit stukje papier ons iets verder kan brengen! Om je de waarheid te zeggen, begrijp ik het nu nog minder dan toen het zoeven in geheimschrift voor mij lag! Wat is die Duivelsvinger?

— En wáár is hij — had je er wel bij kunnen voegen, mijn jongen! zeide Raffles. Nu, om er geen doekjes om te winden — ik weet het niet! Ik heb den naam nooit gehoord!

— Het moet natuurlijk een bijnaam zijn, dien de bandieten geven aan een plek van samenkomst!

— Dat dunkt mij ook!

Raffles wreef zich over het voorhoofd en vervolgde:

— Als ik mijn geheugen goed raadpleeg, dan meen ik daar den naam van „Duivels Stoel” te vinden! Die naam wordt gegeven aan een zonderling gevormde rots op de Westkust van Ierland, die er inderdaad uitziet als een vervaarlijk groote stoel. De omgeving is daar zeer woest, en de naam is dus zeer goed gekozen. Maar als de bandieten daarheen wilden, waarom zouden zij dan den goeden naam niet noemen? Dan is er, in de Rocky Mountains, een plek van eigenaardigen

vorm, die „Duivels Tand” heet, maar het kan wel als uitgesloten worden beschouwd, dat de roovers daarheen zouden gaan om een bijeenkomst te houden, en vooral, om daar den gestolen buit heen te brengen! Het hoofdkwartier van het Genootschap van den Gouden Sleutel is hier in Londen en het is dus zeer onwaarschijnlijk, dat het gestolen geld ver uit de buurt wordt gebracht! Neen, ik geloof dat wij den „Duivelsvinger, in Engeland of ten minste in Europa moeten zoeken!

Charly was reeds naar de kast gelopen en had er een grooten atlas uitgenomen, een der beste uitgaven, die tot zeer jongen datum was bijgehouden.

Hij sloeg het naamregister op en begon ijverig te zoeken.

Maar na enkele minuten sloeg hij het dikke boek weder dicht!

— Niets te vinden! zeide hij.

— Dat vreesde ik! zeide Raffles. Ik vermoed, dat die naam op geen enkele kaart voorkomt, maar door de plaatselijke bevolking gegeven wordt aan een of andere rots, met een bijzonderen vorm.

— Het wordt op die wijze lastig zoeken! meende Charly.

— Wij zullen er althans eenigen tijd aan moeten besteden, beste jongen, maar dat mag ons niet afschrikken! Begin maar eens, met alle werken over aardrijks- en volkenkunde uit de kast te nemen, dan zullen wij beginnen met de kustlanden van Europa! Al duurde het een week, ik wil en zal weten, wat die naam beteekent!

Maar zoo lang behoefde Raffles niet te wachten!

De gong voor het diner in de hall had nog niet geluid, of hij slaakte een kreet van blijdschap en riep opgewonden uit:

— Ik heb het gevonden, Charly!

— Wat is het? vroeg de jonge man nieuwsgierig.

— De Satansvinger is een rotspiek op de kust van Normandië, die bij vloed geheel van het vasteland is afgescheiden en dan slechts door middel van een roeiboort is te bereiken, maar die men bij eb droogvoets kan beklimmen — dat wil zeggen, als dat mogelijk was, want de wanden van deze piek zijn zoo steil, dat slechts een zeer geoefend bergbeklimmer zich er op zou wagen. De zonderlinge naam is aan deze rots gegeven door de bevolking in de buurt, die haar ginds de „Doigt du Diable” noemt.

— Dus daar zou de bijeenkomst plaats hebben? vroeg Charly.

— Ongetwijfeld!
 — Maar met welk doel dan toch?
 — Wel, zeer waarschijnlijk omdat zich daar de geheime schatkamer van de bende bevindt! Zij zullen daar hun buit vergaderen zooals ik het doe op Diamant-Eiland!

Raffles sprong op en riep opgewonden uit:
 — Ik geloof, dat ons een zeer bijzonder avontuur te wachten staat, mijn jongen!
 — Je bent dus van plan, daarheen te gaan?
 — Zonder twijfel! Het is vandaag de achttiende — dus wij vertrekken naar Normandie!

HOOFDSTUK IV.

Toebereidselen voor de reis.

Den volgenden dag werd er hard gewerkt in de geheime werkplaats van den Grooten Onbekende.

Deze bevond zich onder den vloer van het groote paviljoen, achter in het uitgestrekte park, en liep vrij ver onder den grond door.

Men bereikte ze langs een verborgen, smalle gang, die begon achter een monumentalen schoorsteen in een der vertrekken van het paviljoen.

Maar ook op andere wijze kon men de werkplaats en het laboratorium bereiken.

Midden in het groote park, door hooge boomen en dicht struikgewas omgeven, bevond zich een kleine grasvlakte.

Op het oog onderscheidde zij zich in niets van andere dergelijke grasperken, maar dicht bij een klein boschje bedekte de aarde slechts een groot valluik, dat alleen door middel van electriciteit in beweging kon worden gebracht.

Als men een alleen voor de ingewijden zichtbaren hefboom overhaalde, die in het struikgewas verborgen was, dan schoof het groote luik, dat bijna acht vierkanten meter mat, langzaam terzijde, zoodat een groot gat zichtbaar werd.

Wanneer de zon helder in het park scheen kon men dan het begin zien van een flauw hellenden weg, die naar het binnenste van de aarde scheen te leiden.

Deze weg was bestemd om daarlangs de auto's naar beneden of naar boven te rijden, welke Raffles niet in zijn gewone garage wilde laten staan, maar de weg diende nog voor iets anders.....

Soms, als het duister gevallen was, schoot er van de grasvlakte een wonderlijk voorwerp, als een reusachtige vleermuis, pijlsnel en bijna rechtstatig de lucht in, welhaast zonder eenig geraas te maken, dat aanstonds in den nachthemel verdween.

Dat was de „Duivel der Lucht", de wonderlijke vliegmaschine, welke Raffles eenigen tijd geleden had uitgevonden en die reeds in menig avontuur van onschatbare waarde was geweest.

Niemand wist iets van het bestaan van deze wonderbare machine dan Charly en Henderson, de trouwe chauffeur, die eigenhandig zijn meester had geholpen, de verschillende deelen te monteeren, die met hem den eersten proeftocht had gedaan, op een tijdstip, dat Charly ernstig ziek ter neder lag.

Raffles, Henderson en Charly waren op dit oogenblik druk bezig, de vliegmaschine aan een duchtige inspectie te onderwerpen.

De „Duivel der Lucht" stond midden in de groote onderaardsche zaal, welke den Grooten Onbekende tot werkplaats diende en waarnaast zich het laboratorium bevond.

In een der hoeken begon de hellende weg, ten koste van de grootste inspanning en jaren werkens aangelegd door de drie mannen, dit die geweldige werk geheel alleen hadden moeten verrichten.

Het was een tunnel van beton, met ronde wanden, maar een vlakken vloer.

De zaal werd daghelder verlicht door drie groote booglampen, die van de zoldering nederhingen.

De vliegmaschine, verwonderlijk klein en teer gelijkend, glansde als mat zilver in het licht.

Met haar eigenaardig gevormd schuitje van aluminium, bevestigd op een hollen buis van hetzelfde materiaal, haar slanke vleugels van een zonderling doorzichtige stof, die op mika gelek, had men haar voor een reusachtige libel kunnen houden, gereed om op te stijgen.

In hun hemdsmouwen liepen de drie mannen om de machine en legden er de laatste hand aan.

De spandraden, weinig in aantal, om den weerstand der lucht zoo gering mogelijk te maken, waren zorgvuldig nagekeken, het oliereservoir was bijgevuld, in de wapenkast, onder de zitbanken bevonden zich de geweren en de ammunitie, de electriche machine, die het vliegtuig een ontzaglijk snelheid kon geven en die eveneens een uitvinding van Raffles was, werkte voortreffelijk.

Charly bekeek de fraaie machine met welgevallen.

Hij wreef liefkozend over de schroef van het taaiſte hout, als was het een levend wezen en zeide:

— Wij zouden er tot het einde van de wereld mede kunnen gaan!

— Wel, dat hebben wij al gedaan, mijn jongen! zeide Raffles lachend. Het ſcheelt ten minste niet veel! Herinner je je nog onzen dollen tocht om de wereld in vier-en-dertig dagen, om mijn pupil aan de handen van Shydrift te ontrukken?

— Stel je voor, dat ik dat vergeten had! Het was stellig een onzer meest opwindende avonturen!

— Nu, wat dat betreft, geloof ik, dat wat ons te wachten staat, weinig minder opwindend zal zijn! Als ik mij niet vergis, voegde hij er glimlachend aan toe, zie ik onzen vriend Henderson in zijn baard lachen!

— De waarheid is, Mylord, dat ik hartelijk verheugd ben, dat wij er weder eens gezamenlijk op uit-trekken, zeide Henderson opgewekt. Wij hebben nog een appeltje te schillen met dien schurk van een Nicholson!

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Ik hoop dat wij ditmaal onze zaak goed zullen regelen, zeide hij grimmig.

— Wanneer vertrekken wij? vroeg Charly.

— Nog hedennacht! Het is het beste, dat wij daar ginds landen als het nog donker is.

— Waarom heb je eigenlijk de Duivel der Lucht als vervoermiddel gekozen?

— Omdat hij veiliger is! Wij zouden natuurlijk ook een van de motorbooten kunnen gebruiken en ik ben zelfs van zins Henderson met een van onze snelste booten naar Cherbourg te zenden, waar zij zoo lang ondergebracht kan worden. Misschien zullen wij haar nog wel noodig hebben! Maar een motorboot kan soms niet aankomen — en dat zal met onze vliegmaschine zeer moeilijk gaan!

— Als je maar een goede landingplaats kunt vinden.

— Dat zal misschien lastig genoeg zijn, maar ik hoop, dat het toeval ons gunstig zal zijn.

— Waar bevindt de Duivelsvinger zich eigenlijk?

— Ter hoogte van Barfleur.

— Hoe lang zouden wij dus over de reis doen?

— Hoogstens een uur! Je weet dat ik nog eenige verbeteringen aan onze machine heb aangebracht, waardoor het mogelijk is, dat wij een snelheid van bijna 400 kilometer per uur kunnen bereiken!

— Als we maar tegen die ontzettende snelheid bestand zullen zijn, merkte Charly op.

— Dat zouden wij zeker niet, als wij ons gelaat onbeschermd bloot stelden aan den geweldigen stormwind dien wij zelf, door onze vlucht veroorzaken! Je zult echter zien, dat zich aan de voorzijde van het schuitje een soort van kajuit bevindt in den vorm van den voorsteven van een schip. De schuine wanden zijn van mika vervaardigd en als wij daarachter zitten, zullen wij geen of weinig last hebben van den wind!

Terwijl de beide vrienden dit gesprek voerden, had Henderson de inspectie van de machine beëindigd.

— Is alles gereed, Henderson? vroeg Raffles.

— Wij zou-en desnoods over vijf minuten kunnen opstijgen, Mylord.

— Reken er dan op, dat wij hedenavond om tien uur vertrekken! Het weder is geheel en al omgeslagen en men zal zich kunnen verbeelden dat wij in de Lente waren! Dat is een zeer gunstige bijzonderheid, waarvan wij partij zullen trekken!

Raffles raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Het is nu tijd voor de lunch! Zorg dat er voldoende levensmiddelen worden medegenomen, Henderson, want ik weet volstrekt niet of wij wel in de buurt van een of ander dorp zullen dalen en vooral of wij wel in staat zullen zijn levensmiddelen in te slaan! Dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen. Mijnheer Brand en ik zullen het verdere wel bespreken.

De beide vrienden verlieten de onderaardsche werkplaats, staken het groote geheime laboratorium over en klimmen langs de verborgen trap, die achter den schoorsteen in een der kamers van het paviljoen uitkwam, naar boven.

Een korte ruk aan een bijna onzichtbaren hefboom — en de schoorsteenwand schoof van zijn plaats, zoodat de beide vrienden het vertrek konden binnentreden.

Een kwartier later bevonden zij zich in de rookkamer van de villa.

Toen de beide vrienden een sigaret hadden opgestoken, in afwachting dat Gaston hen zou komen mededeelen, dat de lunch gereed was, vroeg Charly:

— Het blijft er dus bij, dat je Scotland Yard on-

kundig laat van de ontraadseling van het geheim-schrift?

— Daar blijf ik bij! Bedenk eens wat er zou gebeuren als ik het wereldkundig maak! Niet alleen zou Lord Aberdeen groot gevaar loopen op een donkeren nacht hetzelfde lot te ondergaan als de rampzalige kaslooper, maar hij zou zich ook dit avontuur moeten laten ontglippen! Als ik dat niet deed, dan zou, als er iets in de war loopt, de Londensche politie onmiddellijk begrijpen dat de man die naar Barfleur was gegaan, dezelfde moest zijn geweest, die het geheim-schrift had weten te ontraadselen.

— Je hebt gelijk, Edward, tegen die redeneering is niets in te brengen. Je zult dus zeker ook niet als Lord Aberdeen reizen?

— Daaraan denk ik natuurlijk niet! Dat zou veel te gevaarlijk zijn, want als ons daar ginds in Frankrijk iets overkomt, waardoor wij met de politie te doen krijgen, dan zou mijn geheim aan den dag komen en dat moet ik tot iederen prijs zien te vermijden!

— Wat denk je daarginds eigenlijk te vinden?

— Dat kan ik je moeilijk in enkele woorden zeggen! Ik vermoed echter, dat ergens bij den Duivelsvinger een geheime verzamelaarsplaats is van de voornaamste bendevoerden, van welke bestaan niemand anders iets weet! Maar er is meer! Het zal niet alleen een plaats van bijeenkomst zijn, maar tevens de plek waar het geroofde wordt bewaard! Ik kan mij echter niet goed voorstellen, waar zich die geheime schatkamer bevindt, want Barfleur is een tamelijk druk bezochte badplaats, en het moet, dunkt mij, moeilijk vallen om ongezien daar in de buurt kostbaarheden te verbergen!

— Zou er misschien een of andere geheime grot zijn?

— Dat is zeer wel mogelijk! De kust is daar ter plaatse zeer woest en grillig, met tal van baaien, kleine kappen, insnijdingen en steile klippen, waar men zich zeer goed moet kunnen verbergen! Wij zullen het trouwens wel zien!

— Dat is te zeggen — wij zullen het zien als het zichtbaar is, merkte Charly glimlachend op.

— Wij zullen zoo lang wachten, mijn jongen, tot het zichtbaar wordt, hernam Raffles kalm. Wij hebben den tijd en ik ben zeer nieuwsgierig naar de schatkamer van het Genootschap van den Gouden Sleutel!

— Wil je haar alleen maar zien, vroeg Charly met een oolijk lachje.

— Wel, er is een zegwijze die luidt: „Van zien komt kopen.” Wellicht verander ik die wel in dezen zin, dat het wordt: „Van zien komt meenemen!”

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt. Gaston kwam zeggen, dat de lunch gereed stond.

De beide vrienden stonden op en begaven zich naar de kleine eetzaal, waar zij met smaak den maaltijd nuttigden.

Gedurende al dien tijd bespraken zij hunne plannen en de mogelijkheid dat zij op die plek van de woest romantische Fransche kust nogmaals tegenover den opvolger van den Koning der Misdadigers zouden komen te staan.

Volgens Raffles was dit zeer waarschijnlijk, want bij navraag was hem gebleken, dat professor Nicholson juist den vorigen dag op reis was gegaan, naar het heette naar Parijs.

Dit kon natuurlijk toeval zijn, maar veeleer was het aan te nemen dat de nieuwe chef van het Genootschap zich voor de eerste maal sedert hij zijn sinistren troon had beklommen met eigen oogen wilde overtuigen van de aanwezigheid van die schatkamer, van welke bestaan hij pas op de hoogte was gebracht toen hij kennis nam van de geheime stukken, welke professor Shydrift hem had nagelaten en waarvan hij tot dien tijd onkundig was gebleven.

De beide vrienden brachten den namiddag door met enkele bezoeken te brengen.

Voor hunne vrienden heette het, dat zij een reis naar Schotland gingen ondernemen in verband met den aankoop van een nieuw landgoed.

Zij dineerden in het Cecil Hotel en begaven zich toen weder naar de villa, om de laatste voorbereidselen voor de reis te treffen.

Het sloeg juist half tien toen zij zich weder naar het paviljoen begaven.

Henderson was reeds denzelfden middag omstreeks een uur met een der snelste motorbooten naar de Normandische kust gestoomd.

Hij zou van Cherbourg per trein naar Carentan vertrekken, waar de beide vrienden hem juist om elf uur in den avond op een kilometer ten zuiden van het spoorwegstation aan boord van de vliegmaschine zouden nemen.

De beide mannen waren dus genoodzaakt den Duivel der Lucht zelven naar den beganen grond te brengen.

Dit werk werd hen echter zeer vergemakkelijkt door dat zij gebruik maakten van electriche beweegkracht.

Door de langzaam hellende tunnel liep namelijk een staaldraal zonder einde, die aan het bovenende en onder in de tunnel om een stalen snaarschijf liep, waar

van de onderste door een electro-motor in beweging werd gebracht.

Zij behoefden dus niets anders te doen dan de vlieg-machine naar het begin van de tunnel te rollen en haar daar met een stevigen stalen haak te bevestigen aan den langzaam voortglijdenden staaldraad.

De motor werd in beweging gezet en zonder schokken steeg de wonderlijke mechanische libel omhoog.

De beide mannen hadden niets anders te doen dan er voor te zorgen, dat de machine niet tegen de wanden stootte.

De vleugels die te veel plaats zouden hebben ingenomen, zouden pas in het park worden bevestigd en werden op een kleinen rolwagen afzonderlijk bovengebracht.

Het een zoowel als het andere was in een kwartier gedaan.

De vleugels werden op hun plaats bevestigd, nadat de Duivel der Lucht op het groote valluik was geschoven en daarmede naar boven was gebracht.

Zoo stond de vlieg-machine nu geheel gereed om op te stijgen midden in het kleine grasveld, dat overal door hooge boomen omringd was, zoodat het volkomen onmogelijk was, van een der aangrenzende huizen uit, waarvan het dichtbijzijnde nog op minstens een kilo-

meter afstand was, iets van de machine waar te nemen.

Raffles had alles nog eens nagezien en in volmaakte orde bevonden.

De twee vrienden overtuigden zich, dat het luik weder goed aansloot en staken zich nu in de met bont gevoerde kleederen, welke zij uit de villa hadden meegenomen.

Een naburige torenklok liet juist haar laatsten, galmenden slag van het tiende uur hooren toen Raffles het handvat van den gangwissel greep, waarmede hij de horizontale schroeven in beweging kon brengen, welke het toestel bijna loodrecht van den grond zouden doen stijgen.

Op het laatste oogenblik was Charly den kleinen wolfshond Buster gaan halen, die de reis zou meemaken.

Het was een bijzonder schrander dier, die hun beiden wel eens goede diensten kon bewijzen.

Raffles haalde den gangwissel over.

De schroeven begonnen eerst langzaam, daarna hoe langer hoe vlugger te draaien.

En daarop verhief de Duivel der Lucht zich zonder eenigen schok, bijna zonder dat het te merken viel, van den grond.

De reis was begonnen.

HOOFDSTUK V.

Het avontuur tegemoet.

Binnen enkele seconden was de vlieg-machine tot bijna vijf honderd meter gestegen.

Geen enkele Londenaar zou er aan gedacht hebben de zwarte massa, die zoo buitengewoon snel in den nachthemel opsteeg, voor een vliegtuig aan te zien.

Alleen het gonzend geluid van de snel ronddraaiende schroef was hoorbaar.

Wat de electriche motor betreft, zij maakte niet meer geraas dan een spinnende poes.

Raffles liet de machine nog vijf honderd meter stijgen, en bracht daarop de schroeven voor de horizontale beweging in werking, terwijl hij tegelijkertijd de opstijgingsschroeven buiten werking stelde.

In pijlsnelle vaart vloog de Duivel der Lucht over Londen.

Raffles zette in zuidelijke richting koers.

De vlieg-machine was volkomen duister geweest toen zij opsteeg, maar thans ontstak Raffles de kleine elec-

trische lamp, welke licht moest werpen op de kaart onder glas, die vlak voor hem was opgesteld, en waarop hij zijn koers nauwkeurig kon volgen.

Binnen enkele minuten was de snelheid tot ver over de drie honderd kilometer opgedreven.

De stalen spandraden, weinig in aantal, en van de beste pianodraden gemaakt, trilden als de snaren van een harp.

Het gieren van den wind, dien de vlieg-machine zelve veroorzaakte, klonk als een luide, snerpande fluit.

Van de millioenen lichtjes van Londen was binnen een kwartier zelfs aan den horizont niet het minste meer te bespeuren.

Charly wierp een blik op het verlichte kompas en op de landkaart, en bemerkte dat Raffles recht op Brighton aanhield.

Juist om half elf vloog de Duivel der Lucht op groo-

te hoogte over deze bekende badplaats aan de Zuidkust van Engeland.

Eenige seconden later bevond de vliegmaschine zich boven het Kanaal!

Het was met deze snelheid zeer moeilijk zich voor elkander verstaanbaar te maken.

Gedurende de reis werd er dan ook weinig gesproken.

De koude op deze hoogte, ruim 2000 meter, was zeer hevig en het was goed, dat de beide reizigers van kop tot teen in het bont waren gestoken.

Van hun gelaaf was weinig anders te zien dan de oogen, en deze waren nog beschermd door stofbrillen met groote dikke glazen.

Het was tien minuten voor elfen toen de lichten van Barfleur in het gezicht kwamen.

Raffles had den weg in een bijna zuiver rechte lijn afgelegd.

Onwillekeurig wierpen de beide vrienden een blik over den rand van het schuitje, in de verwachting, dat zij iets zouden kunnen ontwaren van den Duivelsvinger, maar spoedig zagen zij, dat dit onmogelijk was.

De rotsen hier ter plaatse vormden een donkere, sombere massa, zonder dat de eene duidelijker zichtbaar was dan de andere.

Alleen was vaag een witte streep zichtbaar — de branding die met woest geweld den voet van de klippen beukte.

Voort stooft de vliegmaschine door den nachtelijken hemel met onverminderde vaart.

Zij volgde nu de westelijke kust van het schiereiland, dat ver in het Kanaal vooruit steekt!

Bij het kleine stadje Carentan liet Raffles de machine tot op ongeveer acht honderd meter dalen.

Toen gaf hij snel achter elkaar eenige seinen met behulp van zijn elektrische zaklantaarn.

Hij wist dat Henderson op wacht zou staan en geen oog van den hemel zou afwenden.

Ten zuiden van het station doofde Raffles weder alle lichten, en daalde toen in een groot spiraal op een onbebouwd weiland.

Onmiddellijk sprong Buster, de wolfshond, uit het schuitje en zette het op een loopen.

Geen vijf minuten later keerde hij kwispelstaartend terug en sprong verheugd tegen den rand van het schuitje op.

Het schrandere dier dacht er niet aan te blaffen, maar uit zijn geheele houding was het duidelijk te zien, dat het er zich van bewust was, zijn taak naar behooren te hebben vervuld!

Inderdaad, slechts weinig minuten daarop maakte zich een menschelijke gedaante uit de dichte duisternis los.

Het was Henderson de chauffeur!

Het was hier zoo duister, dat men hem zeker niet herkend zou hebben, als de hond niet vol vreugde tegen hem was opgesprongen.

Raffles ontstak zijn lantaarn en liet het licht in het trouwe gelaat van den chauffeur schijnen.

— Wees welkom, Henderson, zeide hij. Stap in, want wij moeten aanstonds weder terug.

Henderson plaatste eerst den hond weder in het schuitje en klauterde er toen zelf in.

Een oogenblik later had de Duivel der Lucht de reis hervat.

De wonderlijke vogel van aluminium moest nu weder op zijn weg terugkeeren, want Carentan ligt een twintigtal kilometers zuidelijker dan Barfleur.

Deze afstand werd in minder dan vijf minuten afgelegd.

En nu brak het gevaarlijkste deel van den tocht aan!

Want de luchtreizigers moesten op deze plek, die zij niet kenden, en in een tastbare duisternis, naar een goede landingsplaats zoeken!

De minste verkeerde beweging zou het kostbare toestel tegen de steile klippen kunnen verpletteren!

Voorzichtig, in groote kringen vliegend, liet Raffles de Duivel der Lucht langzaam dalen.

Maar plotseling greep Charly hem bij den arm en wees met uitgestrekte hand naar omhoog.

Raffles volgde de richting van zijn blik.

In de diepte, duizend meter beneden hen, zagen de luchtreizigers eenige lichtende punten.

Lantaarns konden het niet zijn, want zij bevonden zich thans twee of drie kilometers ten zuiden van Barfleur.

Seinen waren het ook niet, want de lichtende punten bleven steeds op dezelfde plaats.

Het konden evenmin verlichte vensters zijn van een visschershut, want ten eerste waren alle visschers reeds lang ter ruste gegaan, en ten tweede bevonden de vurige stippen zich bijna vlak onder de machine!

Het konden dus niets anders zijn dan kampvuren!

En daar de bandieten er wel tegen zouden waken om zich te verraden, moest men wel aannemen, dat deze vuren zich bevonden in een dalkom, of wel op den top van een rots, die aan alle zijden door nog hoogere rotsen omgeven was, zoodat de vuren van de vlakte uit niet zichtbaar waren.

Hoe het ook zij — het zou voorzichtig zijn niet in de buurt van deze geheimzinnige lichtpunten te dalen.

Raffles hield dus nog iets meer zuidelijk aan, daalde nog meer, tot ongeveer drie honderd meter en waagde het eindelijk op deze verlaten kust korten tijd het zeer sterke zoeklicht te laten werken, dat zich onderaan de machine bevond.

Het lot was hem blijkbaar gunstig gezind, want de lichtbundel bestraalde een tamelijk groote bergweide, waar echter geen levende ziel te bespeuren viel.

Het vee was nog in de stallen, en het zou nog maanden duren voor men het op deze grasvlakte zou kunnen laten weiden.

Raffles bedacht zich niet lang.

Hij daalde nog meer, doofde het licht, en toen streek de Duivel der Lucht als een groote vogel op de hoogvlakte neder.

De reizigers waren in Fraankrijk!

Zij stapten onmiddellijk uit ten einde zich te overtuigen van de plek waar zij geland waren.

De bergweide was eenige kilometers lang en breed, aan den kant van de zee daalde zij bijna loodrecht naar het zeer smalle strand af, hetwelk thans geheel door de golven bedekt was.

De reizigers hadden dit ontdekt door zeer voorzichtig voor te schrijden, bij het licht van een der elektrische zaklantaarns, dat nog zooveel mogelijk gedekt was.

Aan de landzijde scheen het plateau gelijkelijk naar de vlakte af te dalen.

Men zou dit echter beter kunnen waarnemen als de dag was aangebroken.

Op een tiental meters van den rand van de rots stond een kleine hut, die blijkbaar bestemd was tot onderdak voor den herder, die hier des zomers de schapen kwam weiden.

De drie mannen traden er voorzichtig op toe, met de revolver in de vuist, omdat het volstrekt niet zeker was, of deze hut thans misschien niet tot schuilplaats moest strekken van een der bendeleden, die hier als voorpost was uitgezet.

Maar deze voorzorg bleek spoedig overbodig te zijn.

Raffles kon de deur met gemak openen en de kleine hut bleek geheel verlaten te zijn.

Er bevond zich niets dat een armzalig strooleger, een ruw houten tafel, welke de bewoner blijkbaar zelf had getimmerd, een lage stoel, een steenen waterkruik en wat aardewerk.

Het was duidelijk aan alles te zien, dat de tijdelijke

bewoner hier gedurende lange maanden niet was geweest, en het zou waarschijnlijk nog vele weken duren voor hij hier opnieuw zijn intrek zou nemen.

Deze omstandigheid kwam de reizigers zeer te stade.

De nachten waren nog zeer koud en deze armelijke hut zou hun een voortreffelijke bescherming opleveren.

Het venster dat op de zee uitzag werd afgesloten en daarop werd licht gemaakt.

Henderson, die een voortreffelijk kok was, ging voor een warm maal zorgen, dat hij binnen korten tijd bereidde met behulp van de elektrische kooktoestellen die zich aan boord van de vliegmaschine bevonden en de beide vrienden staken een pijp op en zetten zich, de een op de tafel, de andere op den lagen driepoot.

— Het toeval is ons gunstig geweest, mijn jongen, begon Raffles. Nu ik alles nog eens nader beschouw moet ik zelf erkennen, dat het een gevaarlijke onderneming was om in dezen tijd van het jaar, des nachts in een onbekende streek, waarvan wij alleen weten dat zij wemelt van gevaarlijke rotsen en klippen, met een vliegmaschine te willen landen! Gelukkig is alles goed afgegaan.

— Zou men ons niet gezien hebben?

— Dat komt mij onwaarschijnlijk voor! De kust is hier zeer verlaten; zij wordt bewoond door arme visschers en die slapen al om half tien, zelfs om negen uur! En de weinig late zwervers, of de verliefde paartjes die ons licht mogelijk hebben gezien, zullen het voor een zonderling luchtverschijnsel hebben gehouden, voor een verschietende ster, voor een meteor — voor een nieuwe komeet — voor alles wat je wil, maar zeker niet voor het licht van een vliegmaschine! Neen, wat dat betreft, ben ik volkomen gerust!

— Maar morgen! Als de dag aanbreekt, zou men dan onze machine niet van uit zee kunnen zien?

— Dat zal men niet, als wij de voorzorg nemen haar zoover mogelijk van den rand van de rots landinwaarts te brengen. Hoe hooger deze bergweide gelegen is, hoe minder kans er bestaat, dat men de Duivel der Lucht zal zien!

— Maar zal deze vlakte nooit beklommen worden?

— Door wie? Waarom? Met welk doel? Ik geloof niet, dat ik als inwoner van Carentan veel plezier zou hebben om deze kale grasvlakte te gaan bezoeken! Als ik van een mooi uitzicht over de zee zou willen genieten, zou ik dat veel dichter bij honk kunnen vinden!

— Maar veronderstel dat dit nu toch eens gebeurt?

— Wel, dan zouden wij eenvoudig de waarheid zeggen — wij zijn Engelsche vliegers! Het is toch hoop

ik geen misdaad om van Engeland naar Frankrijk te vliegen?

— Voor zoover ik weet niet.

— Dan is dit hoofdstuk dus afgehandeld! Zeg eens Charly, heb je die zonderlinge lichtpunten nog gezien?

— Neen, ik weet echter zeker dat ze er nog waren, toen wij ongeveer vijf honderd meter hoog vlogen!

— Dat zou dan inderdaad een bewijs zijn, dat het kampvuren waren aangelegd in een soort dalkom.

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd door, totdat Henderson met plechtige stem was komen aankondigen „dat het souper voor zijne Lordschap en

mijnheer den secretaris, Charly Brand, was opgediend”.

De drie mannen gebruikten met smaak den maaltijd, waarvan ook Buster een behoorlijk aandeel kreeg.

Daar er niet aan te denken viel in deze duisternis een onderzoek in te stellen, begaven de drie reizigers zich ter ruste, nadat zij zich overtuigd hadden, dat de vlieg-machine op een veilige plek stond, en er voor alle zekerheid de vleugels van hadden afgenomen.

Zij sliepen in de kleine hut even gerust als in de prachtige villa in de Regentstreet, bewaakt als zij zich wisten door den trouwen hond!

HOOFDSTUK VI.

De Duivelsvinger.

Zooals gewoonlijk, was Raffles bij deze gelegenheid weder het eerst op de been.

Hij rekte zich eens uit, wreef den slaap uit zijn oogen, en schoof den lap ter zijde, die zich bij wijze van gordijn voor het venster bevond.

De zon was juist boven de kim verrezen.

Het beloofde een heerlijken dag te worden, gewoon zacht en warm voor den tijd van het jaar.

Raffles liet zijn blikken over de zee dwalen, waarvan de groene golfjes als met goud doorsprenkeld waren.

Toen bleven zijn oogen gevestigd op eenige voorwerpen, die zich langzaam losmaakten uit den ijlen morgennevel.

Het duurde eenige minuten voor hij den aard van die voorwerpen herkende.

Het waren eenige Fransche oorlogsschepen, torpedojagers van de grootste soort.

Zij lagen op ongeveer een mijl uit de kust, en blijkbaar voor anker.

Uit de schoorsteen kronkelde traag een dunne rookpluim.

— Zeker een manoeuvre, mompelde Raffles in zichzelf.

Hij opende de deur van de hut, waar het nu vrij benauwd was geworden en ademde met welbehagen de frissche morgenlucht in.

Buster was hem gevolgd en keek zijn meester met zijn schrandere oogen vol afwachting aan.

Raffles streelde hem over den ruigen kop en zeide glimlachend:

— Wij zullen ons, om te beginnen, wat water moeten zien te verschaffen, Buster!

Het was of de hond zijn meester dadelijk begrepen had!

Hij begon overal rond te snuffelen, met den kop naar den grond gewend en zette het daarop spoorslag op een loopen.

In de verte zag Raffles hem kwispelstaartend stil staan met opgeheven kop en opgestoken ooren.

Raffles kwam naderbij.

Buster stond stil aan den rand van een ondiepen, maar helderen plas.

De bodem vormde hier een kuil en daar het korten tijd geleden verscheidene dagen achtereen geregend had, stond er minstens een hand helder water in.

— Je bent een knappe hond, Buster, zeide Raffles. Je zou in een woestijn onschatbare diensten bewijzen!

Raffles stroopte de mouwen van zijn hemd op, en dompelde gelaat en handen in het frissche nat.

Daarna ging hij zijn beide reisgezellen wekken.

Charly had eenige moeite zich den staat van zaken dadelijk helder voor oogen te stellen, maar Henderson was onmiddellijk klaar wakker.

Hij rekte zijn groot gespierd lichaam uit, onderdrukte niet dan met moeite een hartelijken geeuw en zeide toen:

- Ik hoop dat Mylord goed geslapen heeft?
- Dank je, Henderson, uitstekend, antwoordde Raffles lachend.
- En gij, mijnheer Brand?
- Ik heb als op rozen geslapen.
- Buster zal u beiden naar onze badkamer brengen! riep Raffles opgewekt uit! Zoodra dat geschied is, zullen wij een stevig ontbijt nuttigen en vervolgens zullen wij ons krijgsplan voor vandaag eens opmaken.
- Vroolijk rondspringend bracht Buster de beide mannen naar den ondiepen plas, waar zij zich konden wassen.
- Daarop zette de chauffeur snel een stevig ontbijt gereed, dicht bij de deur van de hut.
- De nevel was opgetrokken en men kon thans de Fransche torpedojagers duidelijk onderscheiden.
- Wat doen die vaartuigen hier toch, vroeg Charly.
- Ik weet het niet — ik vermoed evenwel, dat er hier in de buurt manoeuvres worden gehouden!
- Zouden zij ons niet kunnen zien?
- Dat is zeer onwaarschijnlijk! En zelfs al was dat zoo, dan zou het nog niet veel te beteekenen hebben, want dan zouden zij ons waarschijnlijk aanzien voor toeristen die verzet zijn op fraaie uitzichten!
- Maar de vliegmaschine?
- Die staat veel te ver van den kant af, om voor de zeelieden aan boord van de torpedojagers zichtbaar te zijn!
- Wat zijn nu ja plannen, Edward?
- Dat zal ik je zeggen! Wij zullen eerst den Duivel in de Lucht nog meer naar het midden van de hoogvlakte overbrengen, en een paar van de belangrijkste machinedeelen er uit verwijderen, zoodat geen onbevoegden er gebruik van kunnen maken! En als dat geschied is, zullen wij eens op onderzoek uitgaan en ons ten slotte in andere kleederen steken, zoodat wij hier minder opvallen!
- Dat is een goed plan, want als Nicholson ons zou zien, dan zou er groote kans bestaan, dat ons avontuur in duigen viel! Maar welke verkleeding zullen wij kiezen?
- Wel, die het meest voor de hand ligt, dat wil zeggen die van visscher!
- Een schitterend denkbeeld, riep Charly vol geestdrift uit, maar hoe komen wij aan de kleederen?
- Oh, dat is gemakkelijk genoeg. Wij zullen Henderson naar Barfleur sturen, waar hij bij een uitdrager zich de noodige kleeren kan aanschaffen! De rest

hebben wij hier in een verborgen kastje van het vliegtuig!

De drie reizigers, die op zoo zonderlinge wijze te Frankrijk voet aan land hadden gezet, beëindigden den maaltijd en begonnen daarna aanstonds aan de uitvoering van hun plannen.

Het eerst werd de Duivel der Lucht zoo ver van den rand van de rots getrokken, dat het volkomen onmogelijk was, zelfs met behulp van den besten kijker, de machine van een of ander schip uit te zien.

Vervolgens werden een paar onmisbare, hoewel kleine machine-onderdeelen losgeschroefd, die in den zak van Henderson verdwenen.

Daarop werd een kleine ontdekkingsstocht rondom het gebied van de drie luchtreizigers gedaan.

Zooals reeds gezegd is, daalde de rots aan den kant van de zee bijna loodrecht naar het smalle strand af.

Het was wel bijna een onmogelijkheid langs deze zijde de bergweide te naderen.

De drie mannen volgden dezen rand en hadden na ongeveer tien minuten loopens een der uithoeken van de hoogvlakte bereikt.

Van hier hadden zij een prachtig uitzicht over een groot gedeelte van de Fransche kust met haar grillige inhammen en zonderling gevormde rotsen.

Heel in de verte lag Barfleur met haar haventje en haar kleinen vuurtoren.

Maar dat was het toch niet wat het eerst de aandacht trok van de drie mannen.

Dat was een eigenaardig gevormde rots, die op dit oogenblik nog slechts door een smalle landtong met het vasteland verbonden was, maar spoedig geheel door de golven zou zijn omspoeld.

Er viel niet aan te twijfelen — zij aaschouwden daar den Duivelsvinger.

Het was een rotspiek van bijna 150 meter hoogte, in den vorm van een ontzaglijken granieten vinger.

De top was eenigszins schuins afgeplat.

Aan de basis met deze grillig gevormde piek omstreeks vijftig meter in omtrek.

Zij was over bijna haar geheele lengte zuiver rond, uitgezonderd aan het bovenste gedeelte dat eenigszins was afgeplat.

Geruimen tijd keken de drie reizigers zwijgend naar deze gril van de natuur, als een dreigend waarschuwingsteeken voor de visschers die op deze woeste kust hun beroep uitoefenen.

De Duivelsvinger lag omstreeks halfweg tusschen de bergweide en Barfleur.

Hemelsbreed bedroeg de afstand ongeveer een half uur loopens, zeker niet meer.

Maar er viel niet aan te denken bij deze wandeling een rechte lijn te volgen.

Want ook hier daalde het plateau zeer steil naar de vlakke af, en de helling was als het ware bezaaid met puntige rotsblokken.

Het zou dus noodig zijn langs een omweg naar de kust af te dalen en te midden van de klippen een weg te zoeken naar den voet van de piek.

Langzaam volgden de drie reizigers den rand van de hoogvlakte en spoedig zagen zij dat de helling in steilheid afnam, naarmat zij zich meer van de kust verwijderden.

Na ongeveer een kwartier gaans, bereikten zij een punt waar de helling zoo flauw werd, dat men haar gemakkelijk kon begaan, en spoedig had het scherpe oog van Henderson een smallen, kronkelenden weg ontdekt, die naar beneden voerde.

Aan den voet van deze helling, op ongeveer twee honderd meter beneden hen, lag een klein visschersgehucht.

Men kon de vrouwelijke bewoners, die klein geleken als poppen, bedrijvig heen en weder zien loopen.

De mannelijke bevolking was blijkbaar reeds lang ter vischvangst uitgetogen.

Kinderen speelden in de nauwe straten, uit sommige schoorsteenen steeg een rookpluim bijna kaarsrecht in den teederblauwen hemel omhoog.

De mannen genoten even van dit vriendelijk schouwspel, en zetten toen hun onderzoekingsstocht voort.

Het bleek al spoedig, dat de helling nergens zoo steil was als aan den zeekant, maar toch lokte deze kale bergweide zeker niet uit tot onderzoekingsstochten.

Men had van deze plek anders wel een bijzonder fraai uitzicht over de weiden, de blauwende bergen en de boomgaarden van Normandië, die zich reeds schenen te willen tooien met het eerste teedere groen van een vroege lente.

Binnen een uur tijds was het kleine troepje de geheele bergweide langs geweest en weder naar het punt van uitgang teruggekeerd.

Zij wilden de hut weder binnentreden toen Raffles staan bleef en zijn blikken naar de zee richtte.

Zijn scherpe oogen hadden daar blijkbaar iets ontdekt, dat zijn aandacht gevangen hield.

Charly volgde de richting van zijn blik.

— Een motorboot! riep hij uit.

— Geeft mij den kijker eens aan, Henderson, beval Raffles.

Henderson ging de hut binnen, waar hij reeds eenige instrumenten had gebracht en keerde met een voortreffelijken prismakijker weder terug.

Raffles bracht het kostbare instrument voor de oogen en tuurde eenigen tijd naar de motorboot, die blijkbaar recht aanhield op een kleinen inham ten Zuiden van den Duivelsvinger.

Na eenigen tijd liet hij den kijker weder zakken en zeide:

— Het is een motorboot, met ongeveer zes personen bemand. Een er van meen ik te herkennen, maar ik ben toch niet geheel zeker van mijn zaak! In ieder geval schijnen de opvarenden recht op den Duivelsvinger aan te houden en de haven van Barfleur niet met hun bezoek te willen vereeren! Laten wij de hut maar binnengaan want misschien hebben zij ook wel goede kijkers en het is niet noodig, dat zij ons hier op deze plek te zien krijgen.

De drie mannen traden de herdershut weder binnen en konden nu door het venster de naderende motorboot volgen, zonder vrees te behoeven te koesteren, dat zij zelf gezien zouden worden.

Na ongeveer twintig minuten was het ranke vaartuig door den rand van de rots aan het oog onttrokken.

— Als ik mij niet vergis, dan hebben wij hier te doen met eenige bezoekers die gehoor hebben gegeven aan de uitnoodiging, of liever aan het bevel van professor Nicholson om zich naar deze plek te begeven, waar blijkbaar een belangrijke samenkomst moet plaats vinden! Het is vandaag de 20e Februari en ik kan niet aannemen, dat de aldus uitgenoodigden een instructie van den Meester niet zouden opvolgen!

— Om je de waarheid te zeggen, meende ik eigenlijk dat zij er al waren, zei Charly.

— Wat brengt je op die gedachte?

— De wachtvuren die wij gisteren gezien hebben!

— Je hebt gelijk, mijn jongen! Het is zeer wel mogelijk dat reeds een aantal chefs op een van gindsche rotsen gekampeerd heeft!

— Maar dan zouden er dus meer zijn dan zes! En dan wordt de partij wel een weinig ongelijk, zou ik meenen, riep Charly uit.

— Je vergeet dat wij het voordeel van de verrassing aan onzen kant hebben, hernam Raffles bedaard.

Zoolang het er geen veertig zijn, kunnen wij den strijd met hen opnemen!

— Een waar woord, Mylord, liet de zware stem van den braven chauffeur zich hooren. En als het er werkelijk veertig zijn, dan zal het niet van mij afhangen, als er bij hun vertrek niet zooveel meer van over zijn! Ik ben van oordeel, dat men dat geboefte te vuur en te zwaard moest uitroeien!

— Ik waardeer die gevoelens, Henderson, zeide Raffles glimlachend, maar ik weet toch niet of het ditmaal tot zulk een veldslag zal komen als die jij schijnt te verwachten!

Henderson's gelaat betrok, maar hij antwoordde niet.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Toen wendde hij zich tot den chauffeur met de vraag:

— Zou je kans zien den weg naar Barfleur te vinden?

— Wel zeker, Mylord!

— Zonder die te vragen?

— Ook dat! Ik vrees trouwens, dat mij het vragen niet veel verder zou brengen, Mylord, want waarschijnlijk zou geen enkele Franschman mij verstaan. Niet als ik Engelsch en nog veel minder als ik Fransch sprak!

— Nu, ik verlaat mij op je. Hier is geld! Je gaat nu aanstonds naar de stad en zoekt in een van de achterbuurten een uitdrager op, die je wel aan drie visscherskostuums zal kunnen helpen! Het is dom van mij, dat ik ze niet uit onze eigen garderobe heb meegenomen, maar men kan ook niet aan alles denken! Zoodra je die kleederen hebt, kom je hier terug. Draag ze niet open en bloot, maar in een doek, zoodat men niet kan zien wat je bij je hebt! Zet beide oogen wijd open en geef goed acht op het minste verdachte gezicht!

— En als ik er een zie, Mylord? Moet ik er dan op losslaan?

— Goede hemel neen, Henderson, riep Raffles verschrikt uit en daarop vervolgde hij lachend:

— Je zou met je handtastelijkheden ons geheele plan in duigen kunnen doen vallen. Je gaat rustig door en kijkt voor je! Maar wacht, voor je gaat zal ik je trekken een kleine verandering doen ondergaan, want wie zegt ons, dat er zich te Barfleur geen bende-chefs bevinden, die daar den tijd trachten te dooden tot aan het oogenblik der bijeenkomst!

— Ik zal uw instructies nauwkeurig opvolgen, My-

lord, maar het spijt me toch, dat ik geheel en al werkloos moet blijven!

— Troost je maar, Henderson, naderhand zul je waarschijnlijk de schade wel kunnen inhalen! riep Charly lachend uit.

Inmiddels had Raffles een kleine doos te voorschijn gehaald, die verschillende benoedigheden voor het schminken bevatte.

Hij nam het gelaat van den chauffeur gedurende een vijf minuten onder handen en toen Henderson een blik in zijn zakspiegeltje wierp, slaakte hij een kreet van verwondering — hij had moeite zich zelf te herkennen in den man met zijn pokdalig gelaat, zijn lichte wenkbrauwen en zijn rooden drankneus.

— Ik ben er niet mooier op geworden, Mylord, riep hij uit.

— Het zal niet lang duren, Henderson — zoodra je bent teruggekeerd, zal ik een Adonis van je maken.

— Dat stel ik op prijs, Mylord, maar ik verzeker u, dat de bandieten het mij betaald zullen zetten, dat ik nu als een dronken lap door de straten van een Fransche stad moet loopen!

En met deze woorden richtte Henderson zijn schreden naar de plek waar het smalle pad begon dat naar de vlakte voerde.

Een kwartier later hadden de beide vrienden hem uit het oog verloren.

De vloed was in dien tijd zoo hoog gestegen, dat de Duivelsvinger thans geheel en al door de zee omgeven was.

Raffles en Charly waren langzaam weder naar de punt geloopt, vanwaar zij de plek duidelijk konden zien.

Zij wierpen zich hier in het korte gras, zoodat alleen hun hoofd boven den rand van de rots uitstak.

Raffles, die zijn kijker had medegenomen, bracht het instrument voor het oog, en beschouwde de grillig gevormde rotsgeruimen tijd.

Toen liet hij den kijker langzaam weder zakken en zeide:

— Er is iets wat ik niet begrijp!

— Wat is dat?

— Hoe komen de bandieten daar — wat voeren zij er uit — waar vinden zij een plek om den voet steun te geven?

— Ja, die vraag heb ik me zelf ook al gesteld! Het is mij volkomen onbegrijpelijk, dat men een rots van dien vorm kan uitzoeken, om daarop te vergaderen! Ik ben echter tot de slotsom gekomen, dat in het briefje,

Deze eigenaardig gevormde rots slechts wordt aangeduid als punt van samenkomst en dat de eigenlijke vergadering ergens anders plaats heeft!

Raffles schudde opnieuw het hoofd.

— Die verklaring komt mij niet erg aannemelijk voor, zeide hij. Dan had er dunkt me in het briefje evengoed kunnen staan, dat Barfleur de plaats van samenkomst was. Het is een tamelijk groote havenstad en de komst van een aantal goed gekleede vreemdelingen zou daar zeker niet zoo bijzonder zijn opgevallen. Neen, ik geloof wel degelijk dat de Duivelsvinger de plek is, waar de samenkomst plaats heeft!

— Maar wat drommel, Edward — geen berggeit, geen konijn, wat zeg ik — geen rat zou kans zien tegen die rots op te klauteren! De top is nauwelijks vier vierkanten meter in oppervlakte; een rukwind zou het geheele gezelschap in zee kunnen waaien!

Raffles had nadenkend voor zich uit gestaard.

Nu hief hij met een ruk het hoofd op en staarde Charly met groote oogen aan.

— Wat kijk je me aan, vroeg Charly verwonderd. Ben je het niet met me eens?

— Integendeel, ik ben volkomen van jouw meening! Juist daarom keek ik je aan! Want als het onmogelijk is, dat men boven op die rots een bijeenkomst houdt —

— Welnu, wat dan — — —

— Dan doet men het er in!

Een oogenblik keek Charly den Grooten Onbekende sprakeloos aan.

Toen zeide hij op ongeloovigen toon:

— Je maakt er zeker gekheid mee?

— Ik denk er niet aan!

— Maar Edward, dat is bijna onmogelijk!

— Waarom?

— Waarom? Er zijn honderd redenen voor een!

— Ik ben zeker dat je er geen drie kunt opnoemen!

— Nu, dat zullen we toch eens zien! riep Charly uit.

— Begin dan maar!

— Ten eerste kan er zich aan den voet geen ingang bevinden, want die zou bij vloed telkens onder water

loopen! Het is 's nachts juist hoog water en daar de bandieten natuurlijk pas bijeenkomen als de duisternis al lang gevallen is, zouden zij hun schuilplaats niet kunnen bereiken!

— Een oogenblik! Wie zegt je dat de ingang zich juist aan den voet van de rots bevindt?

— Waar zou hij dan zijn?

— Wel, verder landinwaarts! Het is toch immers wel mogelijk, dat een door de natuur gevormde tunnel het inwendige van die rots met het vasteland vereenigt?

— Ik ontken het niet!

— Je tweede reden?

— De plek heeft nergens een opening. De bandieten zouden er stikken.

— Je zegt, dat er geen opening is, omdat wij hier niet zien, maar wil dat zeggen, dat zij niet bestaat? Zij kan wel aan de tegenovergestelde zijde zijn, of verborgen onder een eenigszins vooruitstekend gedeelte van de rots.

— Ik moet je gelijk geven!

— Je derde reden?

— Mijn derde reden — ik weet er geen meer, Edward! Of het zou moeten zijn, dat moeder natuur hier al zeer grillig te werk zou zijn gegaan!

— Volstrekt niet! Dergelijke hollen, rotsnaalden, komen bijvoorbeeld op de kust van Vuurland en op meer plekken van vulkanischen aard tamelijk veelvuldig voor!

— Dus — de schatkamer van het Genootschap van den Gouden Sleutel zou zich binnen in die rots daar ginds bevinden?

— Het is in ieder geval niet onmogelijk. Maar omdat wij het niet zeker weten zullen wij het onderzoeken!

— Je weet zeker, dat ons dat in het grootste gevaar kan brengen?

— Dat weet ik! Wij zullen er voor moeten zorgen, dat wij niet overvallen worden.

HOOFDSTUK VII.

Op onderzoek uit.

Er waren eenige uren verlopen.

Charly had voor de lunch gezorgd en Raffles had nogmaals een wandeling langs zijn tijdelijk domein gemaakt, wat met zijn halters gewerkt, wat gelezen in een deeltje van Tennyson, dat hem nooit verliet en zich verwonderd wat de Fransche oorlogsschepen steeds op dezelfde plek deden en waarom de visschersschuiten blijkbaar in een grooten boog om de torpedojagers heen voeren, alsof zij bevreesd waren voor de grijze monsters.

De lunch was juist gereed toen Henderson van zijn wandeling terugkeerde.

Hij was beladen met een groot pak, dat hij voor de deur van de hut neerwierp, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wischte.

— Was het pak zwaar? vroeg Charly glimlachend.

— O neen, mijnheer Brand, het was een licht pakje, maar het is zeer warm voor den tijd van het jaar!

Charly lichtte het pak van den grond, maar liet het aanstonds weer vallen.

Het woog zeker vijftig kilo!

— Goede hemel, riep hij uit, wat heb je toch meegebracht. Noem je dit een licht pakje, het lijkt wel van lood te zijn!

— Er zitten vetlaarzen in, mijnheer Brand en die zijn niet zoo erg licht, antwoordde Henderson eenvoudig.

Charly maakte het pak open en haalde er drie volslagen visscherspakken uit, drie zuidwesters, drie zware oliejeekers en drie paar vetlederen kaplaarzen, die bijna tot de heupen zouden reiken!

— Ik wil wel gelooven, dat het zoo zwaar woog, riep de jongeman uit.

— Is het zoo goed, Mylord, zoo wendde Henderson zich tot zijn meester.

— Het is uitstekend, Henderson, antwoordde Raffles glimlachend. Hebt ge geen avontuur gehad onderweg?

— In het geheel niet, Mylord! Ik ben alleen op den weg van Barfleur zes mannen tegengekomen in fraaie kleederen gestoken, die Engelsch met elkaar spraken

en waarvan ik er een meende te herkennen — ofschoon ik er niet zeker van ben!

— Zoo is het mij ook gegaan, Henderson, zeide Charly glimlachend, dat zijn zeker die lieden uit de motorboot geweest.

— Je bent ze toch hoop ik eenvoudig voorbijgelopen?

— Waarom zou ik niet, Mylord, riep Henderson verwonderd uit, die heeren zagen er zoo op het oog heel netjes uit!

— Je heb gelijk, Henderson, het waren bepaald zeer fatsoenlijke heeren, zeide Raffles ironisch. Heb je je in den winkel verstaanbaar kunnen maken?

— Het ging van een leien dakje, Mylord!

— Zoo, waarlijk! riep Charly verwonderd uit? Waar hadt je dan je kennis van het Fransch zoo plotseling opgedaan?

— Ik heb geen woord Fransch gesproken, mijnheer Brand!

— Niet? Maar hoe heb je dan toch den man kunnen duidelijk maken wat je wenschte?

— Dat ging heel gemakkelijk, mijnheer Brand, die winkelier sprak Engelsch, zooals u of ik!

— Maar dat had je toch wel dadelijk kunnen zeggen, riep Charly half geërgerd uit!

— U vroeg er niet dadelijk naar, mijnheer Brand. Die winkelier had een groote clandestie van Engelsche visschers en het was zoo'n soortement halve Engelschman — zijn moeder was een Engelsche vrouw geweest.

— Daaruit blijkt al weder dat het lot ons gunstig is, meende Raffles, die reeds bezig was de visscherskleeren over zijn eigen gewaad aan te trekken.

Charly en Henderson volgden zijn voorbeeld.

Toen zij hiermede gereed waren, begon het schinken.

Onder de vaardige vingers van Raffles nam zijn gelaat het uiterlijk aan van dat van een braven ouden Normandischen visscher.

Daarop behandelde hij het gezicht van Henderson, die nu met zijn gebruiende tint en zijn gitzwarte wenkbrauwen het hart van menige Normandische visschersdochter luide had kunnen doen kloppen.

Het was bijna vier uur geworden, toen dit alles gedaan was.

En nog altijd lagen de Fransche torpedojagers onbeweeglijk op dezelfde plek.

Slechts nu en dan voer een der oorlogsbodems wat op en neder.

Er was nu een schip bijgekomen, waarvan de aard niet aanstonds duidelijk was, maar dat blijkbaar tot de oorlogsvloot behoorde, want het had eene bemanning van marinesoldaten aan boord, zooals door de kijkers duidelijk te zien was.

— En nu zullen wij eens zien, of onze verkleeding voldoet, zeide Raffles, wij zullen eens een kijkje gaan nemen in het visschersdorp daar beneden.

— Ben je van plan vannacht daarginds heen te gaan?

— Zonder twijfel! Het is toch immers vandaag de dag van de bijeenkomst?

— Alles goed en wel — maar als je wachtte tot morgen, dan was het nest leeg en konden wij zonder veel gevaar den buit weghalen!

— Zonder gevaar? Maar dan had ik evengoed thuis kunnen blijven, riep Raffles uit. Het is er mij om te doen om Nicholson op heeterdaad te betrappen en hem zoo mogelijk te midden van zijn buit te laten arresteeren!

— Je grijpt wel hoog, zeide Charly, terwijl hij vermanend den vinger opstak!

— Oh, ik ben niet bepaald gesteld op de politie, hernam Raffles. Ik kan het ook alleen wel af. En nu naar het visschersdorp!

De drie mannen staken de bergweide schuins over en begonnen het smalle pad af te dalen, dat waarschijnlijk alleen door den schaapherder gebruikt werd.

Ongeveer twintig minuten later hadden zij het kleine gehucht bereikt.

Men keek hen daar wel nieuwsgierig en zelfs wat bot aan, daar men in de gewaande visschers aanstonds vreemde eenden in de bijt ontdekt had, maar van wantrouwen was geen sprake! De vermomming was blijkbaar zoo goed dat geen der aanwezige vrouwen, grijsaards en kinderen eenigen argwaan koesterde.

Langzamerhand was de duisternis gevallen en nu de zon weg was, begon het ook tamelijk koud te worden.

— Zou hier niets te eten te krijgen zijn? vroeg Charly.

— Dat denk ik wel, mijn jongen, maar ik vrees, dat

jouw verwend gehemelte met dezen visscherskost geen genoegen zou nemen!

— Maar wat moeten wij dan doen?

— Weer naar boven gaan en zelf ons maal bereiden! Wij hebben al den tijd, want wij kunnen toch niets doen voor de nacht volkomen gevallen is! Maar voor dat wij weder naar boven gaan, zullen wij eens zien of wij den ingang van den Duivelsvinger niet kunnen vinden!

De drie mannen slenterden langzaam het dorp weder uit, met de handen op den rug gevouwen, en begaven zich langs den smallen grintweg naar de kust.

De kentering was reeds voorbij, en het water was kalmer.

Toch was de zonderlinge rots, waarvan zij zich thans ongeveer op tien meter afstand bevonden, nog geheel door de golven omringd.

Pas om een uur of negen zou het waarschijnlijk mogelijk zijn, droogvoets de piek te naderen.

Nu zij er zoo dicht bij stonden, zagen de drie mannen pas, welk een gevaarte deze wonderlijke spitse rotspiek was.

De breedte aan de basis bedroeg ruim acht meter.

De rots helde een weinig over naar den kant van Barfleur.

— Ik zou mij toch altijd wat onrustig gevoelen hier in de buurt, zeide Charly zachtjes. Die piek maakt op mij den indruk alsof zij ieder oogenblik kan omstorten! Zij zou dan de kleine havenkom van het visschersdorp, dat ik daar ginds zie, geheel afsluiten!

— Nu, daarvoor zal voorloopig wel geen vrees zijn!, zeide Raffles lachend, ik geloof dat die Duivelsvinger hier reeds duizenden jaren staat.

— Maar het graniet aan zijn voet kan verweerd zijn, zei Charly; als hij inderdaad hol is, kunnen de golven zijn voet nog meer hebben doorwroet, riep Charly uit!

— Misschien kun je wel gelijk hebben, hernam Raffles. Maar hoe dan ook, de piek zal het vannacht nog wel uithouden — en dat is voor mij voldoende. Wij zullen hier echter niet blijven staan, want het is duidelijk, dat zich de ingang hier niet bevindt!

De drie mannen keerden op hun schreden terug.

Het grintpad liep dwars door een tamelijk groot kreupelbosch, waarin zich ook eenige vrij hooge boomen verhieven.

Het was onder deze boomen al tamelijk duister.

Raffles tuurde aandachtig om zich heen.

Toen trad hij plotseling op een der boomen toe en bekeek met de grootste aandacht de schors.

— Wat zie je daar?, vroeg Charly nieuwsgierig.

— Ik zie hier een zeer klein kruis, dat in de schors van den boom is gesneden, antwoordde Raffles. Kijk, op dien boom daarginds is er ook een!

— En wat zou dat?

— Wel, waarschijnlijk wijzen die kleine kruisen den weg! Wij zullen in ieder geval eens zien waarheen zij ons brengen!

Niet zonder moeite vonden de mannen de kleine kruisen in de steeds groeiende duisternis terug.

Zoo bereikten zij ten slotte een korten hollen weg, die in de rotsen was uitgehakt.

Raffles betastte zoekend den wand van dezen hollen weg, die zich aan den kant van de zee bevond.

Plotseling trad hij op een boschje struikgewas toe en trok het ter zijde.

— Waarom doe je dat? vroeg Charly verwonderd.

— Omdat een ander het voor mij reeds vrij dikwijls gedaan heeft, mijn jongen, antwoordde Raffles lachend. Zie maar, — de takken van deze struiken zijn op vele plekken geheel ontveld, hetgeen er op wijst, dat zij vrij dikwijls met ruw geweld over elkaar worden geschoven! En ik geloof, dat ik er verstandig aan gedaan heb, want daarginds zie ik een nauwe spleet, die ons wel verder zal brengen!

— Zouden wij niemand op wacht laten staan?, vroeg Charly. Als wij ons den terugtocht afsnijden, zou het ons kunnen opbreken.

— Dat is goed — laat Henderson dan de wacht houden en ons het afgesproken bekende teeken geven als er onraad dreigt. Je bent immers gewapend, Henderson?

— Ik heb in iederen zak een revolver, mylord, ieder met zes schoten en bovendien nog mijn twee handen!

— Dat is ruimschoots voldoende. Kom mee, Charly. Wij zullen niet lang wegblijven, Henderson, want het is er mij slechts om te doen te onderzoeken of ik mij niet bedrogen heb.

— Ik zal hier wachten tot gij terug komt, mylord, zeide de brave kerel eenvoudig.

De beide vrienden drongen niet zonder moeite de nauwe spleet binnen die achter het boschje verborgen was.

Nauwelijks eenige passen van den ingang was het zoo volkomen duister, dat zij genooddaakt waren hun electriche zaklantaarns te gebruiken.

Bij het licht hiervan zagen zij, dat zij zich in een zeer nauwe gang bevonden, waarvan de wanden voch-

tig glansden, er was nauwelijks ruimte om kruipende voort te gaan.

Slechts achter elkander konden zij vooruit komen. Maar tamelijk spoedig werd deze onderaardsche weg een weinig breeder.

Op ongeveer twintig meter van den ingang konden zij rechtop staan.

Het licht van hun lantaarns weerkaatste in den glinsterenden wand, die hier fonkelde, alsof hij met duizenden kleine diamanten was bezet.

Raffles legde zijn hand op den arm van zijn metgezel en zeide op zachten toon:

— Luister eens!

Charly stond stil en luisterde aandachtig.

Een dof, onbestemd geruisch scheen door de wanden van dezen tunnel door het gesteente naar binnen te dringen.

— Wat is dat? vroeg de jonge man verbaasd en ook een weinig ongerust!

— Dat is het geraas van de golven, Charly. Wij staan op het oogenblik op een plek, waar de golven over de smalle landtong spoelen, die niets anders is dan het verwulft van dezen tunnel!

— Je hebt gelijk — zoo moet het zijn. Kunnen wij nog verder gaan?

— Nog een weinig! Ik wil eens zien hoe het met den toegang staat!

De twee vrienden zetten hun weg voort, en thans hadden zij minder moeilijkheden te overwinnen.

De tunnel was hier op deze plek een paar meter breed en even hoog.

Het was duidelijk, dat de natuur door een van haar grillen dezen weg gevormd had, waarschijnlijk tegelijkertijd met de holle rotsen.

Nog enkele minuten liepen de twee vrienden voort.

Het dof en eentonig geraas werd hoe langer hoe sterker.

Eensklaps konden zij niet verder.

Zij stonden voor een zeer zware eikenhouten deur.

Een knop was nergens te zien.

Blijkbaar werd deze deur geopend door middel van een of ander verborgen mechaniek.

— Wij zullen moeten zoeken, mijn jongen, zeide Raffles. Hier of daar zullen wij wel een uitsteeksel vinden, waardoor deze deur geopend wordt.

De beide mannen betastten zorgvuldig iedere verhevenheid van den wand en weder was Charly de gelukkige, die het geheim van de deur vond.

Hij drukte als toevallig op een kleine verhevenheid

— en aanstonds schoof de deur geruischloos ter zijde.

— Ik maak je mijn compliment, Charly, riep Raffles uit. Je hebt vandaag weder een goeden dag. Onthoudt, wat ik je verzoeken mag, goed de plek, dan behoeven wij van avond niet lang te zoeken!

Charly prentte zich de plaats van het uitsteeksel goed in het geheugen en daarop traden de beide onderzoekers binnen.

Zij bevonden zich in een bijna zuiver cirkelvormige ruimte.

Er viel niets anders te zien dan een ruw houten stoel, en het begin van een stalen wenteltrap.

De twee mannen gingen midden in dit zonderlinge vertrek staan en richtten hun blikken naar boven.

Aanvankelijk konden zij volstrekt niets onderscheiden, maar toen hun oogen aan de duisternis gewend waren, zagen zij een flauw lichtschijnsel, dat blijkbaar naar binnen drong door een tamelijk groote opening in het bovenste gedeelte van de holle piek.

— Zou die opening door menschenhanden zijn aangebracht? vroeg Charly.

— Dat is zeer goed mogelijk! De menschen die zich hier ophouden moeten toch lucht hebben! Waarschijnlijk is het gat in den rotswand uitgehakt.

— Maar dan moet het zich onder den vloer van de eigenlijke schatkamer bevinden!

— Dat denk ik ook! Wij zullen het eens gaan zien.

— Zou hier op het oogenblik niemand zijn?

— Dan zouden wij dat reeds lang gemerkt hebben!

Onder het spreken was Raffles reeds naar den voet van de stalen wenteltrap geloopt en begon deze nu te bestijgen.

Charly volgde hem.

De ladder was zeer smal en nam zoo weinig plaats in, dat zij achter elkander moesten loopen.

Eindelijk bereikten zij een soort ijzeren portaal, aan het einde waarvan zich een tweede deur bevond.

Deze deur was gesloten, maar had een gewoon slot. Raffles haalde een stuk was uit zijn zak en nam snel een afdruk van het slot.

Hij kon dit nog bij daglicht doen, want zij bevonden zich nu juist ter hoogte van het gat waardoor het licht midden op den dag zeker met kracht naar binnen stroomde, en dat slechts daarom niet te zien was van buiten, omdat het zich bevond onder een overhangend gedeelte van de rotspiek.

— En nu wordt het tijd om weer rechtsomkeert te maken, zeide Raffles.

De twee mannen daalden de wenteltrap weder af, liepen naar de deur, sloten die zorgvuldig, nadat zij buiten waren en overtuigden zich, dat zij geen enkel spoor hadden nagelaten.

Op dezelfde wijze als zij gekomen waren bereikten zij den ingang van de aardspleet.

Henderson stond nog steeds in dezelfde houding op wacht.

— Niets verdachts gezien, Henderson? vroeg Raffles.

— Niets, Mylord!

— Dan zullen wij spoedig naar onze hut terugkeeren en onze maatregelen treffen!

De drie mannen spoedden zich den hollen weg uit. Indien zij nog een blik achter zich geslagen hadden, zouden zij gemerkt hebben, dat een donkere gedaante zich losmaakte uit het lage struikgewas en snel in de duisternis verdween.....

Zij bereikten het kleine visschersdorp, vanwaar een vrij breede weg naar Barfleur leidde en zagen daar juist een auto tamelijk snel voorbijrijden.

Bij het licht dat uit een winkeltje scheen, konden zij den man die achter het stuurwiel zat duidelijk herkennen.

Het was professor Nicholson!

HOOFDSTUK VIII.

Een gevaarvolle onderneming.

Niet zonder eenige moeite hervonden de drie mannen het kleine pad, dat naar de bergweide voerde.

Zij bereikten zonder ongevallen de hut weder, en aanstonds begon Henderson zijn taak als kok, daar de tocht dien zij gemaakt hadden en de zeelucht, den eetlust van de drie reizigers niet weinig geprikkeld had.

De duisternis was nu volkomen gevallen, maar op zee waren de lichten van de torpedojagers nog altijd duidelijk zichtbaar.

— Ik gaf een lief ding als ik wist wat die oorlogschepen hier den geheelen dag uitvoeren, zeide Charly, dië op het korte gras was gaan zitten en met de handen op de knieën gevouwen naar de zee staarde.

— Het lijkt wel of zij daar op wacht liggen, meende Raffles, maar ik zou je niet kunnen zeggen waarvoor.

— Wat was dat voor een schip dat er vanmorgen is bijgekomen?

— Dat was een zoogenaamd reparatieschip — misschien wel van de genie. Wie weet geldt het hier een oefening.

— Wij hadden het eigenlijk eens moeten vragen, kwam Charly.

— Ben je zoo nieuwsgierig uitgevallen?

— Mijnentwege kun je het zoo noemen! Maar de aanwezigheid van die oorlogsschepen bevalt mij hier niet erg!

Henderson had iets van het gesprek opgevangen.

Hij kwam nu naderbij en zeide, terwijl hij zijn handen afdroogde aan een boschje gras, dat hij had uitgetrokken:

— Toen ik vanmiddag door het dorp kwam, mijnheer Brand, zag ik daar juist een wagen van de genie doorrijden, waarop een zestal marine-soldaten gezeten waren. Op den wagen stonden een paar kisten waarop ik duidelijk het woord „Dynamite” gelezen heb! Zij waren op weg naar de kust!

Raffles en Charly wisselden een snellen blik.

— Ik geloof, dat ik licht begin te zien, riep Raffles toen uit. Waarschijnlijk moeten zij hier in de buurt een of andere rots laten springen die lastig is voor de vis-

schers. Daarom ook hielden de torpedojagers den geheelen dag de visschersschuiten op een veiligen afstand! Nu, ik hoop maar, dat zij dat werkje niet 's nachts verrichten, want dat zou ons niet goed te stude komen!

— In welk opzicht?

— Omdat de bandieten er door verdreven zouden kunnen worden.

— Je bent dus zeer op een ontmoeting met hen gesteld?

— Zeer!

— Nu, ik ben zeer benieuwd of wij er ditmaal heelhuids afkomen!

— Dat zullen wij zelf kunnen vaststellen, als alles achter den rug is, zeide Raffles lakoniek.

Intusschen ging Henderson ijverig voort met het gereedmaken van het diner en omstreeks acht uur kon het kleine troepje een stevigen maaltijd nuttigen.

Het moet evenwel gezegd worden, dat de verlichting wel wat te wenschen liet, daar Raffles voorzichtigheidshalve slechts een lantaarn op halve kracht liet werken.

Nadat het diner beëindigd was, gingen de beide vrienden zich overtuigen, dat de Duivel der Lucht zich nog steeds op dezelfde plek en in goeden toestand bevond, en hielden zich daarna bezig met het nazien van hun wapens en eenige andere voorwerpen, die hun misschien van dienst zouden kunnen zijn.

Het was nu zoo donker op de hoogvlakte, dat men nauwelijks vijf passen vooruit kon zien.

De maan was op dit oogenblik achter zware wolken verborgen.

De drie mannen spraken zachtjes met elkander.

Het was alsof zij een voorgevoel hadden van den ernst van de gebeurtenissen die hun te wachten stonden.

De wind was opgestoken en joeg nu met kracht over de geheele, aan de woede der elementen prijsgegeven hoogvlakte.

Het kleine hutje kraakte in al haar voegen.

Nu en dan vloog de deur met geweld open en soms moest men vreezen, haar uit haar hengsels te zien slaan.

De drie mannen hadden zich diep in hun dikke jas

gehuld en liepen met groote stappen op en neer ten einde zich warm te houden.

Op zee pinkten nog altijd de lichten van de waakzame torpedojagers.

Zij schenen thans onbeweeglijk op dezelfde plaats te liggen.

Omstreeks elf uur gaf Raffles het sein om op te breken.

Met de grootste voorzichtigheid zochten de drie mannen naar de plek, waar het smalle pad naar het visschersdorp afdaalde.

Toen zij daar aankwamen vonden zij er alles reeds in diepe rust.

Slechts hier en daar brandde een straatlantaarn.

Geen geluid deed zich hooren, behalve het gerucht van de branding op de kust.

Het leek wel of het geheele dorp uitgestorven was.

Een hond jankte klagend in de verte en dat was alles.

De drie mannen gingen verder, met het hoofd gebogen, want de wind stak telkens hevig op.

Geleid door hun reizigersinstinct, bereikten zij den hollen weg weder.

Zij traden hem echter pas in nadat zij zich deugdelijk overtuigd hadden, dat er niemand op wacht stond.

Toen slopen zij voorzichtig naderbij.

Raffles schoof het struikgewas ter zijde en drong onvervaard binnen.

Charly en Henderson volgden hem op den voet.

Zij durfden nu in het geheel geen licht maken, daaren dit stellig verraden zou!

Eindelijk bereikten zij de deur.

Zij bleven hier geruimen tijd wachten, in de meening, dat zij aanstonds de stappen van een schildwacht zouden hooren.

Alles bleef evenwel stil.

Niet zonder eenige verwondering merkte Raffles dit op.

Hij had verwacht, dat de deur bewaakt zou worden, en dat zij den bewaker wel onschadelijk zouden moeten maken.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Charly, en fluisterde hem toe:

— Wij moeten er het op wagen licht te maken!

Het volgende oogenblik werd het einde van de gang flauwtjes verlicht.

Charly zocht de plek op waar zich de geheime drukknop bevond, terwijl Raffles en Henderson zich vlak voor de deur plaatsten met de revolver in de vuist om

aanstonds den wachtpost, die zich wel achter de deur zou bevinden, in bedwang te kunnen houden.

Dit bleek echter een overbodige voorzorgsmaatregel te zijn, want toen de deur was opengeschoven, en de drie mannen waren binnengedrongen, vonden zij de ruimte onder in de holle piek geheel verlaten!

Een oogenblik keken zij elkander zwijgend aan.

Toen zeide Raffles:

— Dat bevalt mij niet — dat bevalt mij in het minst niet!

— Zou er wel iemand zijn, opperde Charly.

— Dat moet wel! Het is vandaag de datum van de bijeenkomst, en wij hebben zooeven Nicholson gezien! Nu, hoe dan ook, wij zullen het wel onderzoeken. Vooruit mannen.

De bestijging van de wenteltrap begon.

Raffles liep voorop, daarop volgde Charly, terwijl Henderson den optocht sloot.

Iedere tien treden stond Raffles stil, teneinde de ooren te spitsen.

Hij vernam echter niets, behalve het eentonig lied van de ruischende golven, en de donderende slagen van de branding op de rotsachtige kust.

Zoo bereikten de mannen het kleine portaal.

Nog steeds deed zich geen enkel geluid hooren.

— Je hebt het touw immers bij je, Henderson, vroeg Raffles op fluisterenden toon.

Als eenig antwoord haalde de reus een opgerold knooptouw te voorschijn, dat hij onder zijn jas had gedragen.

— Maak het dan stevig vast, en laat het uit deze opening hangen, beval Raffles. Wij weten niet, of wij niet overhaast zullen moeten vertrekken!

Henderson ontrolde het touw, dat bijna twee honderd meter lang was en bevestigde het einde aan de ijzeren leuning van de wenteltrap.

Op deze wijze was de terugtocht van de drie mannen verzekerd!

Nu haalde Raffles den sleutel te voorschijn, dien hij des avonds zonder moeite had weten te vervaardigen naar den wasafdruk van het slot.

De sleutel, met vet ingesmeerd, gleed geruischloos in het slot.....

De deur ging open.....

Raffles trad binnen.

Maar reeds het volgende oogenblik gevoelde hij zich door een aantal sterke vuisten aangegrepen.

In het duister trachtte hij zich te verweren en naar zijn zak te grijpen.

Maar de overmacht was te groot!

Men hing hem van alle kanten aan het lichaam en hij kon zijn armen niet bewegen.

Toen schreeuwde Raffles:

— Te hulp, vrienden.

Henderson en Charly lieten het zich geen tweemaal zeggen.

Zij drongen op hun beurt binnen, maar in de tastbare duisternis konden zij in het eerst niets zien.

Zij durfden niet schieten, uit vrees elkander te zullen raken.

Henderson wilde zijn vuisten gebruiken, maar toen hij flink wilde uithalen, werd zijn arm wel door drie vuisten gegrepen.

Het was alsof de bandieten, die hen overvielen, als katten in het duister konden zien.

Maar plotseling straalde een helder licht in de kleine ruimte.

En nu zagen de vrienden, dat zij tegen een groote overmacht stonden.

Er waren daar wel tien man, die zich met de uiterste woede op hen wierpen.

Het vertrek waarin deze ongelijke strijd plaats had, was ongeveer vijf meter lang en drie meter breed.

De hoogte was echter minstens tien meter.

Overal waren de wanden betimmerd met kleine kasten, waarvan het doel duidelijk was — zij bevatten waarschijnlijk het geld en de juweelen, buitgemaakt door de benden die waren aangesloten bij het Genootschap van den Gouden Sleutel.

Dit alles zouden de drie mannen echter pas later ontdekken.

Op dit oogenblik dachten zij er alleen aan zich te verdedigen.

Maar reeds was Raffles tot machteloosheid gedoemd, daar drie der bandieten hem in een hoek hadden weten te dringen en hem daar vasthielden, terwijl een hunner hem een revolver voor het gelaat hield.

Henderson was er echter de man niet naar om zich zoo spoedig gevangen te geven.

Hij had een der bandieten vastgegrepen, met zijn geweldige armen boven het hoofd getild, en daarop met zooveel kracht tegen den steenen vloer geslingerd, dat de schurk met gebroken ribben bleef liggen.

Een tweede bandiet maakte kennis met den muur en was er niet veel beter aan toe.

Maar toch, het bleek spoedig, dat de drie mannen den ongelijken strijd zouden moeten opgeven.

Raffles was met touwen geboeid en tot machteloosheid gedoemd.

Charly onderging spoedig daarop hetzelfde lot.

De acht bandieten die nog min of meer in staat waren hun armen en beenen te gebruiken, wierpen zich nu als woedende stieren op Henderson.

De reus wierp er enkelen met geweld van zich af, slingerde een tweede door de deur, zoodat de man over de leuning van de wenteltrap heen sloeg en met een doffen smak op den bodem van de holle piek terecht kwam en trof een derde met zooveel kracht met zijn ijzeren vuist op het hoofd, dat de man bewusteloos bleef liggen.

Maar de overigen hadden zijn beenen weten vast te grijpen en brachten hem zoo ten val.

Een slag met de kolf van een revolver tegen den slaap deed hem een oogenblik duizelen, en daarvan maakten de bandieten gebruik hem te binden.

Hijgend stonden zij op en wisten zich het bloed van het gehavende gelaat.

Zij wierpen een blik vol haat en woede op hun overwonnen tegenstander.

Een hunner schopte den man, die thans machteloos op den vloer lag uitgestrekt en hoonde:

— Wij zullen het je betaald zetten — reken daar op!

Juist toen de man dit gezegd had werd er een tweede deur in het vertrek geopend.

Er verscheen een man op den drempel, die langzaam zijn blik in het rond liet dwalen en ze eindelijk met een uitdrukking van tijgerachtige wreedheid op de drie gebonden mannen vestigde.

— Is het werk gereed, Bill? vroeg hij toen.

— Zooals gij ziet, meester! antwoordde de aangesprokene.

— Ik geloof, dat het niet zonder kleerscheuren is gegaan?

— Dat moogt ge wel zeggen! Die geweldenaar daar-ginds heeft Black Divil van de trap gesmeten, zoodat hij al wel in de hel zal zijn, en onze twee vrienden die daar ginds liggen, zullen ook wel niet meer opgekalfaterd kunnen worden! Ik vrees dat zij er leelijk aan toe zijn! Wat Raffles betreft — die heeft er nog een paar leelijk toegetakeld!

Nicholson — want hij was het — beet zich op de lippen en balde de vuist.

— Hij zal er voor boeten, siste hij tusschen de tanden.

Hij kwam langzaam binnen en ging met gekruiste armen voor zijn doodsvijand staan, die hem met een

koelen blik en zonder een spier van zijn gelaat te ver-
trekken, van het hoofd tot de voeten mat.

— Zie zoo, Raffles, nu ben je dus in mijn macht, begon de meester. Je bent schrander, dat moet ik toegeven, maar misschien had je er toch goed aan gedaan, alvorens den ingang van onze schuilplaats voor goed te verlaten, eens een blik achter je te werpen! Om kort te zijn — wij waren op onze hoede.

Hij zweeg even, en vervolgde toen:

— Je hebt je in het hol van den leeuw gewaagd — je zult het niet meer levend verlaten! Je kent ons geheim, jij en je vrienden — iemand die ons geheim kent is des doods! Je zult het zelf gewild hebben! Maar het spreekt vanzelf, dat een man als Raffles, wiens naam wereldberoemd is, niet den dood mag ster-
ven van den eerste den beste! Neen, ik heb voor hem iets zeer bijzonders uitgedacht — iets dat hem waardig is! Maar alvorens u te dooden, acht ik het billijk dat gij ook inderdaad te zien krijgt waarom gij hier kwaamt!

Hij gaf een der bandieten die nog steeds bezig waren de sporen van den strijd zoo goed als het ging te doen verdwijnen, een wenk.

Aanstands trad deze naar een hoek van het vertrek en trok aan een soort bellekoord.

Hierdoor werden de deuren van alle houten kasten aan die zijde van den wand tegelijkertijd geopend.

Al deze kasten waren gevuld met stapels goudgeld, zilveren voorwerpen van allerlei aard, juweelen, kostbare wapens en andere voorwerpen van waarde.

— Gij ziet — er is hier voor millioenen! riep Nichol-

son trots uit. Gij hebt het willen weten — gij weet het thans! Gij hebt het willen zien — thans hebt gij het gezien! Uw doel is bereikt — al ging het misschien nog een weinig verder, en gij zult nu wel tevreden kunnen sterven, is het niet zoo?

Raffles gaf geen antwoord.

Hij wierp Nicholson slechts een minachtenden blik toe, die zijn bloed aan het koken bracht.

Zijn lippen trilden van woede en zijn donkere oogen schoten bliksems, toen hij hernam:

— Gij zocht mijn dood, niet waar?

— Dat deed ik, antwoordde Raffles kalm. Gij zijt een schurk zooals er wellicht geen tweede bestaat, en de man die u het levenslicht uitblaast, doet er een goed werk mede!

Nicholson liet een schel lachje hooren.

— Gij durft heel wat zeggen, zeide hij toen. Wij zullen zien of gij evenveel moed zult toonen, als ik een zeker werktuigje gehaald heb, dat ik eens op u wil toepassen! Op u alleen — want uw beide makkers zullen een eerlijke begrafenis in de golven krijgen! Ik zal u nu een oogenblik moeten verlaten om het alleraardigst toestelletje te halen, waarvan ik zoeven sprak.

Hij wierp Raffles nog een blik vol haat toe en verdween toen door dezelfde deur waardoor hij gekomen was.

Raffles kon slechts een glimp opvangen van een klein, maar met de uiterste weelde gemeubeld vertrek in Arabischen stijl, aan welks wand hij den hoek van een ruim voorzien wapenrek ontwaarde.

HOOFDSTUK IX.

Een vreeselijke ontkenning.

Nauwelijks had Nicholson de deur achter zich dicht gedaan, of er geschiedde iets in het vertrek, dat hij zooveen verlaten had, waarop hij waarschijnlijk niet had kunnen rekenen.

Henderson had gedurende al dien tijd naast Charly gestaan.

Door een bovenmenselijke krachtsinspanning had hij, terwijl de bandieten hun aandacht bij Raffles bepaald hadden, de banden weten te verbreken, die zijn handen op den rug bijeen hielden.

Hij stak nu bliksemsnel de hand in den zak, haalde er een paar kleine voorwerpen uit en stak er Raffles en Charly ieder een van in den mond, terwijl hij er ook zelf een inslikte.

De bandieten waren door dit optreden, waarvan zij den aard volstrekt niet konden begrijpen, zoo verbluft, dat zij zich zelfs niet bewogen!

En toen zij er aan dachten om dit te doen, was het reeds veel te laat.

Want Henderson had opnieuw de hand in den zak gestoken en er een ander voorwerp uitgehaald, dat hij nu midden in het vertrek wierp.

Het voorwerp brak met een zwakken knal en bijna aanstonds vielen de vijf bandieten, die zich nog op de been hadden kunnen houden als de kegels van een kegelspel om!

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd.

De kleine bom had een uiterst bedwelmend gas bevat, tegen welks uitwerking Henderson zich zelf en zijn beide metgezellen beschermd had door het in den mond steken van een pil, die een afwerend middel bevatte.

Hij opende nu haastig een klein raam, nauwelijks een hand breed, waardoor de giftige dampen konden wegtrekken.

Vervolgens trad hij op de teenen loopend op Raffles en Charly toe, en sneed met zijn groot zakmes, dat hem nooit verliet, vliegensvlug de touwen door, die hen gebonden hielden.

Er was bij dit alles geen woord gesproken.

Charly en Raffles lieten geen tijd verloren gaan. Zij sjorden de lichamen van de bewustelooze bandie-

ten terzijde van de deur, waardoor Nicholson zoo aanstonds weder zou binnentreden, en drukten zich toen zoo dicht mogelijk tegen den muur.

Zij behoefden niet lang te wachten.

De deur werd weder geopend en Nicholson trad het vertrek binnen.

Een oogenblik bleef hij verbijsterd staan, toen hij zijn gevangenen niet meer op dezelfde plaats zag.

Maar aanstonds had hij begrepen, dat er iets niet in den haak was.

Hij wilde de deur snel weder dichttrekken, maar nu was de partij toch te ongelijk!

Henderson zette er eenvoudig zijn voet tusschen, stak zijn langen arm door de opening, greep den schurk in de borst en sleurde hem naar binnen, zooals een kat het met een muis zou doen.

Daarop wierp hij den ellendeling voor de voeten van zijn meester en zeide:

— Doet gij er maar mede wat gij wilt!

Nicholson sprong weder op de voeten en greep met een gebrul van woede naar zijn revolver.

Maar Raffles sloeg hem het wapen dadelijk uit de hand en zeide op kalmen toon:

— Laat dat! Uw spel is uit! Gij zult mij toegeven, dat ik u hier op de plek zou kunnen dooden als een hond! Ik houd echter niet van slachterswerk! Laat ons eerst zien wat gij daar mede brengt!

Hij nam Nicholson, die wit van woede was, en wiens oogen van haat flikkerden, het toestel af, dat hij nog steeds in de hand hield.

Hij bekeek het eenigen tijd aandachtig en zeide toen, hoofdschuddend:

— De duivel zou dit niet kunnen verbeteren! Ik geloof dat gij mijn lichaam hiermede langzaam uit elkaar had willen trekken! Ik moet zeggen dat gij een waardig leerling zijt van het grootste monster, dat de zon ooit beschenen heeft — van professor Shydrift!

Hij wierp het marteltuig in een hoek en vervolgde:

— Gij ziet wel, mijnheer de professor, dat men den dag nooit moet prijzen voor den avond! Ik vermoed, dat gij kunt scherpen?

— Dat ken ik! Waartoe die vraag? bromde Nichol

son, met een blik van dierlijken haat in zijn groen flikkerende oogen.

— Ik dacht dat gij vlugger van begrip waart! Ik wil u nog een kans geven, dat is alles! Ik heb zooeven een wapenrek in uw kamer gezien — daarbij zullen wel twee goede degens zijn, niet waar?

Nicholson knikte zwijgend.

Hij keek om zich heen als een opgejaagd wild dier, dat naar een uitweg zoekt.

Maar hij zag wel, dat de terugtocht hem was afgesneden.

Zijn blik viel op de vijf bewusteloze schurken in den hoek — en een oogenblik gevoelde hij een bijna vreesachtig ontzag voor de welhaast bovenaardsche macht van zijn vijand!

Maar het volgend oogenblik had hij zich hersteld.

— Gij wilt dus een tweegevecht? vroeg hij.

— Gij hebt het geraden! Ik moet u waarschuwen dat ik niet tot de slechtste schermers behoor, en dat uw kansen slecht staan!

Nicholson haalde de schouders op.

— Wij zullen wel zien, zeide hij kortaf. Gij zijt de sterkste en ik moet mij aan u onderwerpen!

Hij trad het kleine vertrek binnen, op den voet gevolgd door de drie mannen.

Toen trad hij op het wapenrek toe, in bedwang gehouden door de revolvers van Henderson en Charly.

Hij nam er twee degens af en bood er Raffles een aan.

Maar Charly kwam tusschenbeide.

— Een oogenblik, zeide hij. Ik geloof niet dat dat het gebruik is! Het zijn uw degens, en gij zijt verplicht uw tegenpartij te laten kiezen!

Nicholson beet zich op de lippen, en wierp Charly een woesten blik toe.

Raffles echter zeide, schouderophalend:

— Het doet er niet toe!

— Maar ik sta er op de degens te onderzoeken, her nam Charly.

Hij nam Nicholson den degen uit de hand en woog het wapen, terwijl hij de punt onderzocht.

Plotseling uitte hij een kreet en verbleekte.

— Die duivelsche schurk! riep hij uit. De punt is vergiftigd! Henderson kwam dreigend op den ellendeling toe en zeide op doffen toon:

— Ik heb wel lust, heerschappij, je maar dadelijk de hersens in te slaan, al zou ik er deze vuisten ook oneer mee aandoen!

— Laat dat, James, zeide Raffles streng.

Hij ging zelf naar het wapenrek toe en zocht er twee andere degens uit.

Hij hield de beide punten eenigen tijd in de vlam van een kleine kaarslamp, en liet toen Nicholson een der wapens kiezen.

Daarop ontdeed hij zich van zijn zware jekker en zette zich in postuur.

De strijd was begonnen.

Het bleek al dadelijk, dat Nicholson een zeer bekwam schermer was.

Maar de haat had hem verblind.

Hij viel veel te driftig uit, en vermoeide zich bovemate.

Raffles vergenoegde er zich aanvankelijk mede, zijn stooten te ontwijken, en hem af te matten.

Het was een zonderlinge strijd, hierboven in het kleine vertrek, waar voor millioenen aan buit zich bevonden, op een hoogte van 150 meter boven den waterspiegel.

Langzamerhand verkreeg Raffles de overhand.

Hij viel een paar malen bliksemsnel uit en wondde Nicholson licht aan den linkerarm.

Deze uitte een gebrul van woede en verdubbelde zijn pogingen.

Een paar malen ontweek Raffles slechts op het uiterste oogenblik een paar behendige stooten die op het midden van zijn voorhoofd gericht waren.

Maar plotseling uitte Nicholson een doffen kreet.

Raffles had juist een stoot gepareerd, viel bliksemsnel uit — ontweek een schijnstoot van zijn tegenstander en trof Nicholson in de volle borst.

De schurk liet zijn degen vallen, wankelde even, greep met beide handen in de lucht, en stortte voorover.

Hij bleef bewegingloos liggen.

Henderson wilde zich over hem heenbuigen maar plotseling werd hij opgeschrikt door een luiden kreet van Charly, waarin een ware doodsangst klonk.

Hij had een blik uit het kleine venster geworpen, dat op zee uitzag en waar nog altijd de torpedojagers lagen.

— Wat is er, Charly? vroeg Raffles verschrikt.

— De oorlogsschepen seinen elkaar!

— Maar wat dan toch?

— Zij gaan aanstonds aan het werk — over enkele minuten wordt de Duivelsvinger opgeblazen!

— Kun je je niet vergissen?

— Onmogelijk! Daartoe ken ik deze seinen te goed! De dag breekt al aan, ik zie duidelijk dat de vis-

schersvaartuigen op een grooten afstand worden gehouden. Om Gods wil laat ons vluchten voor het te laat is!

Charly greep Raffles, die nog altijd bij het bewegingloos lichaam stond, bij den arm.

— Ga mede! kreet hij.

— Is deze man dood, Henderson? vroeg Raffles, op doffen toon.

Henderson keerde het lichaam om, knoopte de jas los en zeide toen:

— Neen, Mylord, hij is alleen maar zwaar gewond

— hij draagt een dikke lederen kolder onder zijn goed!

— Dan kunnen wij den man niet hier laten, zeide Raffles kortaf.

Charly staarde hem verstomd aan, de handen wringend en niet wetend, wat te doen.

Toen barstte hij uit:

— Zou je werkelijk in staat zijn, je eigen leven in de waagschaal te stellen om dezen schurk te redden, die je op laaghartige wijze van het leven heeft willen berooven, die je als een hyena verraderlijk heeft willen vergiftigen met zijn degen?

— Hij is nu gewond, en een gewonde is geen vijand meer, antwoordde Raffles rustig.

— Maar, Mylord! Wij zullen aanstonds allen in de lucht vliegen! schreeuwde Henderson. En ik zie, dat gij gewond zijt! Het bloed loopt u uit de mouw!

Inderdaad, een dun straaltje bloed liep uit de mouw van Raffles' jas op den steenen vloer.

Hij zag zeer bleek en had blijkbaar moeite zich staande te houden.

En toch dacht hij nog in dit oogenblik slechts aan zijn doods vijand, alleen omdat hij evenals hij zelf gewond was!

Charly begreep dat hij moest handelen!

Hij sprak fluisterend eenige woorden met Henderson.

Deze greep zijn meester met zijn sterke armen om het middel en droeg hem als een kind weg!

Zoo snel hij kon, daalde hij de wenteltrap met zijn zwaren last af, door Charly op den voet gevolgd, die ieder oogenblik vreesde, dat de piek boven hun hoofd zou instorten.

De genie had blijkbaar haar taak voltooid en dynamiert onder den Duivelsvinger gelegd, om deze rots te doen springen, die sedert eeuwen als een waarschuwend vinger ten hemel streefde, maar die een voortdurend gevaar voor de scheepvaart opleverde, daar hij in den loop der tijden was gaan overhellen.

Het scheen Charly een eeuwigheid te duren voor zij de benedenste ruimte van de piek bereikten.

Zij snelden naar de deur — deze was gesloten!

Blijkbaar hadden de bandieten haar daarboven door middel van een geheim mechaniek gesloten, zoodra zij wisten, dat de drie indringers zich binnen bevonden.

Henderson legde Raffles even neder, die veel bloed verloor en ieder oogenblik zwakker werd en zocht wanhopig naar een voorwerp, om de deur te verbrijzelen.

Toen snelde hij naar de trap en wrong met reuzenkracht, vertienvoudigd door het besef van het vreeselijke gevaar, een groot stuk van de leuning.

Met dit ijzer gewapend, viel hij met herhaalde slagen op de deur aan.

Eindelijk bezweek zij met luid gekraak.

Henderson nam Raffles weder in zijn armen en de mannen ijlden de tunnel in.

Zij durfden pas weder ademen, toen zij zich in den hollen weg bevonden.

Zonder om te zien snelden zij voort.

In het visschersdorp was men blijkbaar door de geniesoldaten gewaarschuwd, want bijna alle inwoners waren op de been, om van het schouwspel te genieten, hoewel zij op een veiligen afstand werden gehouden door matrozen en soldaten.

De drie mannen moesten een omweg maken, ten einde niet met deze lastige bewakers in aanraking te komen.

Maar toen bedacht Charly iets.

Hij wist wat Raffles zou hebben gedaan in zulk een geval en hij aarzelde niet, al had hij zelf zeker anders gehandeld.

Hij zeide haastig tot Henderson:

— Ga langzaam verder met onzen meester. Ik moet even terug — ik heb iets aan de bewakers mede te delen!

Zonder op antwoord te wachten, snelde Charly de helling weder af en liep op den eersten den besten matroos toe.

Hijgend greep hij den verbluftten man bij den arm en kuchte:

— Ga onmiddellijk de superieurs waarschuwen — men moet nog wachten met het opblazen van de piek — er zijn daar menschen binnen.....

De matroos keek den gewaanden visscher aan, alsof hij meende met een gek te doen te hebben.

Charly zag welken indruk zijn woorden gemaakt hadden en herhaalde dringend:

— Ik ben niet gek! Ik spreek de waarheid! Er zijn
mensen in die piek! Ga dadelijk.....

Maar hij kon niet uitspreken!

Een ontzettende losbarsting deed den grond dave-
ren... de oorverdoovende slag dreunde nog lang na...
Een felle lichtschicht deed voor een oogenblik het hal-
ve duister wijken van den dag die aanbrak... Een
woeste, huizenhooge golf verhief zich en breidde zich

ver over het rotsachtige strand uit... en toen was alles
gedaan... de Duivelsvinger en daarmee de mil-
lioenen waren voor goed in den schoot der zee begra-
ven — en pas veel later zouden de lijken der schur-
ken, die er gehuisd hadden, door de golven worden
teruggegeven.....

Met een luide kreet snelde Charly weg, zijn met-
gezellen achterna.....

De volgende aflevering (No. 251) bevat:

Het oog van Vishnoe.

